СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXV П'ЯТНИЦЯ, 4 ЛИПНЯ 2008 РОКУ ЧИСЛО 27 VOL. CXV FRIDAY, JULY 4, 2008 No. 27

Про урочисте відзначення 90-річчя Української революції 1917-1921 років

Комюніке Міністерства закордонних справ України

Події Української революції 1917-1921 років мають виключне історичне значення в історії України XX ст. Вони відкривають нову Україну, яка не лише покликається на своє минуле княжої та гетьманської доби, не лише декларує прагнення до відновлення власної державности, але й робить рішучі кроки до створення української новітньої держави. Вособленням цього стала діяльність Української Центральної Ради.

Створена у березні 1917 року УЦР очолила український національно-визвольний рух, надала українській революційній стихії організованих форм, об'єднала провідні українські політичні партії, змусила рахуватись і вести діялог з собою загальноросійську революційну демократію. Саме вона проголосила і очолила Українську Народну Республіку.

Сила Центральної Ради полягала в її тісному зв'язку з народними масами. Всеукраїнські військові, селянські та робітничий з'їзди, проведені під егідою УЦР, стали ключовими у сценарії розвитку Української революції. Потужне значення для її розвитку мали Універсали Центральної Ради. Вони стали дороговказом до проголошення Української Народної Республіки, яка за вісім місяців пройшла шлях від прихильниці ідеї національно-територіяльної автономії України в складі федеративної Росії до ідеї проголошення незалежності.

В нових політичних умовах, які створилися після падіння Тимчасового уряду в Петрограді, Центральній Раді вистачило двох місяців, щоб задеклярувати повну незалежність Української Народної Республіки. Це сталося 22 (9) січня 1918 року і було зафіксоване IV Універсалом. Подальший хід Української революції був пов'язаний з боротьбою за відстоювання УНР. За цей час українському урядові вдалося укласти мирну

(Закінчення на стор. 3)

Відбулася реґіональна нарада з консульських питань

Андрій Олефіров

НЮ-ЙОРК. – В Генеральному консульстві України в Ню-Йорку 18-19 червня відбулась реґіональна нарада з консульських питань під головуванням заступника міністра закордонних справ України Олександра Купчишина, в якій взяли участь генеральні консули України та старші консульські посадові особи посольств України в країнах Північної та Південної Америки.

На нараді був розглянутий комплекс питань, пов'язаних з захистом прав та інтересів громадян України, які перебувають або проживають

(Закінчення на стор. 3)

Учасники наради (зліва) Генеральний консул України в Торонто (Канада) Олександер Данилейко, радник Департаменту консульської служби Міністерства закордонних справ України Юрій Панченко, консул України в Куритибі (Бразилія) Олександер Марков, перший секретар Посольства України в Перу Світлана Крамаренко, Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко, Генеральний консул України в Ріо-де-Жанейро (Бразилія) Ігор Тумасов, заступник міністра закордонних справ України Олександер Купчишин, перший секретар Посольства України в Мексиці Олег Трикозенко, директор Департаменту консульської служби МЗС України Сергій Погорельцев, третій секретар Посольства України в Канаді Арсеній Положій, радник Посольства України в США В'ячеслав Лузін, другий секретар Посольства України в Бразилії Дмитро Матющенко, другий секретар Посольства України в Арґентині Андрій Грушко, консул України в Ню-Йорку Андрій Олефіров, другий секретар Посольства України на Кубі Сергій Солодовник.

Пам'ятник Т. Шевченкові відкрито в Азербайджані

Президент України Віктор Ющенко (зліва) та Президент Азербайджанської Республіки Ільхам Алієв під час відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові. Фото: Прес-служба Президента України.

БАКУ. – Президент України Віктор Ющенко та Президент Азербайджанської Республіки Ільхам Алієв 30 червня взяли участь у церемонії урочистого відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові.

У своєму виступі на відкритті В. Ющенко подякував азербайджанському колезі за втілення домовлености про спорудження цього пам'ятника, яка була досягнута рік тому, місцевій владі, яка сприяла його встановленню, та авторам цього проєкту. Він висловив переконання, що творчість Т. Шевченка зрозуміла кожній нації, і оцінив цю подію як великий жест поваги до України і українсько-азербайджанських взаємин.

За словами І. Алієва, символізм цієї події є також в тому, що пам'ятник відкрито в Баку на проспекті Свободи. „Україна і Азербайджан століттями боролися за свою свободу. Сьогодні вони є незалежними", – зазначив він. Він запевнив, що азербайджанська сторона надає значної уваги розвиткові взаємин з Україною, і відкриття пам'ятника Т. Шевченкові засвідчує це.

„Шевченко був великим сином і генієм українського народу, великим художником. Його боротьба за свободу і вільну Україну були невід'ємною частиною його творчости і життя", – сказав Президент Азербайджану, додавши, що значна частина творів поета перекладена азербайджанською мовою.

Після церемонії провідники обох держав спілкувалися з українською громадою.

Президенти України та Азербайджану взяли участь у відкритті Днів української культури в Азербайджані, які тривали з 30 червня по 2 липня. (*Прес-служба Президента України*)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Партія Реґіонів представила свій варіянт Конституції

КИЇВ. — Фракція Партії Реґіонів у Верховній Раді підготувала проєкт закону „Про внесення змін до Конституції України", яким передбачено закріпити в Конституції позаблоковий статус України, надати російській мові статус державної, а також неможливість розміщення на території держави військових баз інших країн, повідомили 1 липня народні депутати Олена Лукаш і Олександер Лавринович. За словами О. Лавриновича, в проєкті змін до Конституції передбачено, що вибори у Верховну Раду відбуваються за принципами пропорційної системи за відкритими списками. Крім того, передбачено, що політична партія, що одержала найбільшу щодо інших партій кількість голосів виборців, але менше тієї, яка забезпечує обрання більшости від конституційного складу ВР України, одержує 226 депутатських мандатів. (*„День"*)

В. Ющенко прибув до Батумі

БАТУМІ, Грузія. — Президент України Віктор Ющенко 1 липня прибув для участи в Третій зустрічі Організації за демократію та економічний розвиток - Грузія, Україна, Азербайджан, Молдова (ГУАМ). Окрім керівників організації, участь також беруть президенти Польщі, Румунії, Литви, чільні представники інших европейських і середньоазійських держав. Це, на думку експертів, вже само по собі каже про перспективи розширення організації, створеної свого часу для протидії російському впливові на пострадянському просторі. Одна з тем зустрічі – створення миротворчих сил в рамках ГУАМ для заміни ними російських миротворців у реґіонах заморожених конфліктів – на Кавказі і Придністров'ї. Передбачено ряд двосторонніх зустрічей, в тому числі з Президентом Грузії Михайлом Саакашвілі, Президентом Республіки Польща Лехом Качинським, Президентом Литовської Республіки Валдасом Адамкусом. Крім того, В. Ющенко та М. Саакашвілі у місті Сарпі відкриють пам'ятний знак „Дорога Грузії – дорога просвітництва – св. Андрія Первозваного". На зустрічі плянується ухвалення декларації „ГУАМ – інтеґруючий схід Европи" та комюніке Батумської зустрічі. Можливе підписання декларації про використання транспортного та транзитного потенціялу, спільні заяви ГУАМ та країн-партнерів – США, Японії, Польщі та Чехії, протоколи та документи співробітництва у митній та правоохоронній сферах. Також під час зустрічі Грузія перебере головування в цій організації від Азербайджану. *(УНІАН, Бі-Бі-Сі)*

„Форбс" назвав найкращі країни для підприємництва

ВАШІНҐТОН. – Журнал „Форбс" 28 червня назвав найбільш сприятливі країни для підприємництва – на першому місці опинилася Данія. Україна зайняла 75 місце, розташувавшись між Об'єднаними арабськими еміратами (ОАЕ) і Єгиптом. Росія знаходиться на 86 місці в оцінюванні. Рівень валового внутрішнього продукту (ВВП) в Україні журнал оцінив у 6.9 відс. З колишніх радянських республік Україну обігнали Грузія, зайнявши 68 місце, Казахстан (69 місце), Литва (30), Латвія (32), Естонія (10). Естонія стала найбільш сприятливою країною для розвитку підприємництва з усіх пострадянських держав. В оцінюванні представлена 121 країна з 192 держав світу. *(„Кореспондент")*

В. Ющенко домовився про нафту

БАКУ, Азербайджан. — Президент України Віктор Ющенко та президент Азербайджану Ільхам Алієв 30 червня оголосили про домовленість найближчим часом пропомпувати першу каспійську нафту (так звану технологічну) трубопроводом Одеса-Броди. Головним питанням азербайджанський керівник назвав визначення шляхів постачання каспійської нафти у причорноморські порти. Трубопровід Одеса-Броди був споруджений ще у 1990 роки, але досі за проєктним призначенням не використовувався. Під час переговорів з І. Алієвим головним питанням було практичне здійснення рішення про створення Каспійсько-Чорноморсько-Балтійського енерґокоридору, до якого, окрім країн членів ГУАМ, приєдналися країни Балтії та Польща. Такий енерґокоридор, на думку Києва і Баку, стане альтернативою російському маршрутові достави енерґоресурсів до країн Европейського союзу, а також складе конкуренцію російським маршрутам „Північний потік" і „Південний потік". *(Бі-Бі-Сі)*

В. Путін застеріг Ю. Тимошенко про НАТО і фльоту

МОСКВА. — Прем'єр Росії Володимир Путін 28 червня застеріг Юлію Тимошенко у Москві, що розширення НАТО буде контрпродуктивним і створить нові розподіли. В. Путін застеріг, що у разі вступу України до НАТО Росія припинить співпрацю з Україною у галузі чутливих військових технологій і перенесе виробництво на свою територію. Щодо ціни на газ російський прем'єр повторив, що Росія хотіла б поступово вводити для України европейські ціни і додав, що середньоазійські постачальники газу висловили бажання перейти на европейські ціни з січня 2009 року. В. Путін зауважив, що нинішній український уряд конструктивно працює в питанні газової співпраці, і додав, що вперше за багато років Україна не має боргів за газ. Два прем'єри також обговорили інше гостре питання – позицію України щодо того, що вона не поновить після 2017 року оренду військовій базі Росії в Криму. Ю. Тимошенко сказала, що договір виконується, і що довкола питання про присутність Чорноморської фльоти на території України нині нагнітаються пристрасті, і це питання стає причиною ускладнення взаємин з Росією. В. Путін заявив, що односторонні дії є деструктивними і руйнують взаємини України і Росії і зазначив, що ЧФ є „загальним надбанням і України, і Росії з минулого". Він також додав, що Російська фльота також забезпечує безпеку і суверенітет України. (*Бі-Бі-Сі)*

Тбілісі не піде в НАТО без України

ВАРШАВА, Польща. — Міністер закордонних справ Грузії Ека Ткешелашвілі заявила, що Тбілісі не піде в НАТО без України, про це вона сказала 25 червня на зустрічі з міністром закордонних справ Польщі Радославом Сікорським у Варшаві. На запитання, чи погодиться Тбілісі йти до членства в Північноатлантичному союзі, якщо йому надійде таке запрошення, а Києву – ні, Е. Ткешелашвілі відповіла: „Ні". „Ми маємо з Україною дуже міцне стратегічне партнерство. Це наше спільне зусилля, і ми вважаємо, що перспектива полягає в тому, щоб іти шляхом до членства разом", – заявила вона. За словами Е. Ткешелашвілі, „зближення з НАТО разом з Україною дає набагато більші можливості". На останній зустрічі НАТО в квітні цього року деякі країни-члени Північноатлантичного союзу домоглися, що надання Грузії та Україні Плянів дій для членства в НАТО відклали. Міністри закордонних справ країн-членів НАТО мають переглянути готовність України і Грузії до отримання Пляну дій для членства на своїй зустрічі в грудні цього року. Отримання й виконання Пляну дій для членства в НАТО є обов'язковим кроком на шляху до вступу до Північноатлантичного союзу, хоча не конче мусить привести до цього вступу. *(УНІАН)*

Почав діяти портал з працевлаштування

КИЇВ. — Державна служба зайнятости представила інтернет-портал „Труд", створений для підбору персоналу і пошуку праці. Портал „Труд" має в своєму розпорядженні загальнодержавну базу даних, зручний „інтерфейс", скорочені і розширені пошукові послуги. На порталі можна самостійно зареєструвати в базі своє резюме або вільні місця праці. Портал міститиме інформацію про потенційних працедавців, особливості виробничих процесів, рекомендації і поради з вибору професії і напряму навчання. За станом на 1 червня працедавці запропонували 35.1 тис. вільних місць праці в Київському міському центрі зайнятости (КМЦЗ). Серед них – 60 відс. вільних робочих місць призначено для робітників і осіб без професії, а інші – для службовців. *(„День")*

Надання російській мові статусу реґіональної – незаконне

ДОНЕЦЬК. — Апеляційний адміністративний суд Донецька 26 червня визнав незаконним рішення Луганської обласної ради про надання російській мові статусу реґіональної, прийняте у квітні 2006 року. Таке рішення суд прийняв за апеляцією Луганської обласної ради, яка не погодилась з рішенням Ленінського районного суду Луганська, який також визнав протизаконним зазначене рішення. Після прийняття у квітні 2006 року Луганською обласною радою рішення про надання російській мові статусу реґіональної обласний осередок Української республіканської партії звернувся до Ленінського районного суду Луганська, аби скасувати це рішення і виграв справу. *(Інститут Масової Інформації)*

До Софійського Собору повернули Царські Ворота

КИЇВ. — Унікальна пам'ятка XVIII ст. – срібні Царські Ворота – повернулася до Києва 25 червня. Їх мають встановити у Софійському соборі урочисто, з участю перших осіб держави, до 1020-річчя Хрещення Київської Русі. Конкурс на відновлення Царських Воріт провели у Польщі, Німеччині, Росії та Україні. Виграли поляки. Вивезти на реставрацію ратитет дозволив Кабінет міністрів. Царські ворота реставрували у Польщі протягом двох років. Спочатку пам'ятку відновили за світлинами. Виготовляли ж її копіями інструментів, якими працювали тодішні ремісники. Неля Куковальська, директор заповідника „Софія Київська", сказала, що роботу виконано кваліфіковано. (*Канал - 5*)

Людський розвиток в Україні – за оцінюванням ООН

ЖЕНЕВА, Швайцарія. — Україна посіла 76 місце серед 170 країн світу у цьогорічному оцінюванні ООН з людського розвитку. При цьому Україна має гірші показники, ніж країни, подібні до неї – Росія, Білорусь, Румунія, Албанія та Македонія, повідомив 24 червня постійний представник Програми розвитку ООН в Україні Френсіс О'Донел. Серед сусідів України набагато кращі показники має Польща та Словаччина, а гірші – Молдова, яка посіла 111-ту позицію у цьогорічному оцінюванні. Головними критеріями оцінювання є не тільки економіка та освіта, але й медицина, стан справ у якій в Україні є вкрай незадовільним. За словами Ф. О'Донела, тоді як економіка і доходи українських громадян зростають, їхнє здоров'я системно погіршується. *(Бі-Бі-Сі)*

Цьогорічний врожай зернових в Україні буде багатим

КИЇВ. — Цьогорічний врожай зернових в Україні буде на рівні 40 млн. тонн – вважають у Міністерстві аґрарної політики. При цьому близько половини з врожаю зернових припадатиме на пшеницю. При такому врожаю обсяги експорту зернових можуть становити до 14 млн. тонн. Міністер аґрарної політики Юрій Мельник сказав 24 червня, що до 1 липня українським експортерам вдасться вивезти 3.7 млн. тонн зернових, аби звільнити приміщення для зерна нового врожаю. До травня цього року в Україні діяли запроваджені урядом обмеження на експорт зерна. (*Бі-Бі-Сі)*

В серпні у Києві відбудеться IX з'їзд Світового конґресу українців

КИЇВ. — З 20 по 22 серпня буде проведено IX з'їзд Світового конґресу українців (СКУ), повідомили 27 червня у пресслужбі Київської міської державної адміністрації (КМДА), яка надає допомогу в організації цього заходу в столиці України. КМДА інформує, що відбулася зустріч заступника голови КМДА Сергія Рудика з першим віце-президентом СКУ, головою Світової федерації українських жіночих організацій Марією Шкамбарою.

Згідно з досягнутими домовленостями, столична адміністрація допоможе СКУ в організації та проведенні жалобної ходи делеґатів та учасників Конґресу у зв'язку з трагічними подіями Голодомору 1932-1933 років від Українського дому до пам'ятного знаку на Михайлівській площі, та Панахиди в пам'ять про жертви Голодомору.

Також розглядається можливість прийняття у КМДА на честь учасників заходу та зустрічі Київського міського голови з керівництвом Конґресу, національних делеґацій, представниками столиць чужоземних держав та вихідцями з Києва. у зв'язку з трагічними подіями Голодомору 1932-1933 років.

СКУ був заснований у 1967 році під назвою Світовий конгрес вільних українців (СКВУ). З 1992 року організація має назву – Світовий конгрес українців (СКУ). Періодичність скликання Конґресів – раз на п'ять років. *(УНІАН)*

Пропонують перепоховати прах С. Петлюри

КИЇВ. — Народний депутат України, член фракції „Нашої України - Народної самооборони" (НУ-НС) Микола Кульчинський 27 червня запропонував перепоховати прах голови Директорії Української Народної Республіки Симона Петлюри з Франції на його батьківщині в Полтаві.

Полтавський міський громадський комітет з увічнення пам'яті С. Петлюри виступив з ініціятивою встановлення Голові Директорії УНР пам'ятника у Полтаві. Однак, Полтавська міська рада не змогла визначитися з місцем розміщення пам'ятника. За виділення землі в узгодженому місці для встановлення пам'ятника С. Петлюрі проголосувало тільки 19 депутатів з 35 присутніх в залі. Пам'ятник С. Петлюрі планували відкрити ще 22 вересня 2007 року, до 70-річчя области, і на місці спорудження монументу вже було встановлено пам'ятний знак. Проте депутати міської ради оскаржили в суді рішення обласної державної адміністрації про встановлення пам'ятника, посилаючись на те, що місце під пам'ятник не погоджене з міською радою.

Господарський суд Полтавської области 2 липня 2007 року визнав неправомірними дії обласної адміністрації щодо встановлення в Полтаві пам'ятного знака С. Петлюрі. *(„Кореспондент")*

Про урочисте...

(Закінчення зі стор. 1)

угоду з країнами Четвертного союзу (Німеччина, Австро-Угорщина, Болгарія, Туреччина) – першу мирну угоду, що завершувала Першу світову війну 1914-1918 років.

Ідеї Української революції 1917-1921 років живили український рух протягом всього XX ст. і стали одним з наріжних каменів проголошення сучасної Української держави.

Особливо варто наголосити на демократичних традиціях Української революції. Вони органічно випливали з попереднього передреволюційного етапу розвитку українського руху, який черпав свої сили в народницьких ідеях та козацькому історичному минулому України.

В основу створення Української Народної Республіки була покладена ідея скликання Всеукраїнських Установчих зборів, а також ухвалена Конституція УНР, в якій суверенном державної влади проголошувався народ.

Окрім УНР, в Україні здійснювались й інші державотворчі проєкти. Один з них – Українська Держава під проводом гетьмана Павла Скоропадського. Цей проєкт мав амбітне завдання придушити революційну руйнівну енерґію та при підтримці німецьких експедиційних військ вибудувати консервативну державу, оперту на захист прав приватної власности. На ліберально-консервативні цінності орієнтувалися українські галицькі політики, проголошуючи Західньоукраїнську Народну Республіку.

Українська революція в часі збіглася з ґльобальним світовим конфліктом – Першою світовою війною та післявоєнним перевлаштуванням Европи. Від самого початку свого існування УНР зазнала політичного тиску з боку більшовицької Росії, який з кінця 1917 року перетворився на збройний конфлікт, що тривав до кінця 1921 року.

На жаль, в цій боротьбі Україна не отримала підтримки з боку країн Антанти. Несприятливий зовнішньополітичний чинник став чи не найбільшою перепоною на шляху українського державотворення.

Після поразки від більшовиків українська державність збереглась лише у формі Української соціялістичної радянської республіки, природа якої була дуже суперечливою.

Українська революція створила потужний привід для розвитку української національної ідеї, зростання національної самоідентифікації, розвитку національної інтеліґенції.

Відзначення 90-ої річниці Української революції 1917-1921 років в Україні і серед наших співвітчизників за кордоном – це вшанування пам'яті відомих і невідомих героїв, які віддали життя за нашу могутню, єдину, вільну і квітучу Україну.

Ювілейна монета на честь Р. Шухевича

КИЇВ. – Національний банк України (НБУ) випустив ювілейну монету з серії „Знамениті особистості України", присвячену генералові-хорунжому й головному командирові Української Повстанської Армії (1943-1950 роки), військовому й політичному діячу Романові Шухевичеві.

Монета виготовлена зі срібла, тираж – 3,000. На аверсі монети розташовано композицію стилізованої ламаної дороги, яка підіймається вгору. На тлі дороги напис „Слава Україні!", вгорі – Малий герб України і напис півколом – „Національний банк України", під яким – номінал 5 грн. і рік чеканки монети, а також позначення металу, його проби, маси в чистоті й логотип Монетного двору НБУ.

На реверсі зображено портрет Р. Шухевича на тлі стилізованого лісу, який символізує військовий опір окупантам і національно-визвольний рух на території України, а також розташовані написи: „Героям слава!", „1907 Львів 1950 Білогорща" і – внизу півколом – „Роман Шухевич".

Автори – Володимир Таран, Олександер Харук, Сергій Харук, автор моделі – Анатолій Дем'яненко. *(УНІАН)*

Відбулася ...

(Закінчення зі стор. 1)

на американському континенті, обговорено шляхи удосконалення механізмів надання консульсько-правової допомоги українським громадянам, підвищення ефективности діяльности консульських установ України в реґіоні.

Відбулась урочиста церемонія вручення О. Купчишиним державних нагород України Послові України у США Олегові Шамшурові та Постійному представникові України при ООН Юрієві Сергеєву, які, згідно з указом Президента України Віктора Ющенка, були відзначені за вагомий особистий внесок у розвиток української дипломатії, багаторічну сумлінну працю та високий професіоналізм.

Заступник міністра закордонних справ України Олександер Купчишин вручає нагороди Постійному представникові України при ООН Юрієві Сергеєву (світлина зліва) і Послові України у США Олегові Шамшурові.

Усе про українців Арґентини

ЛЬВІВ. — Під час Конґресу української діяспори 19 червня відбулася презентація ілюстрованої книги відомого науковця Оксани Сапеляк „Українська спільнота в Арґентині. Історико-етнологічний аспект", що побачила світ у видавництві „Атлас".

Автор розповіла, що у своєму дослідженні намагалася на широкому порівняльному матеріялі розповісти про самозбереження української діяспори та її асиміляцію й інтеґрацію в суспільства Південної Америки. Багато мовиться про суть асиміляційного процесу, про діяльність українців-місіонерів.

Цю працю вже обговорювали в наукових колах Львова та Києва. У книзі зібрані унікальні фотографії. Наприклад, є світлина першої церкви, яку українці побудували ще тоді, коли в Арґентині вони не мали свого священика. Збудувавши храм, люди збиралися в церкві самі.

На конкретних прикладах науковець показала першорядну ролю Української Греко-Католицької Церкви в збереженні самоідентичности українців в Арґентині.

Представляючи свою працю, О. Сапеляк з докором мовила про байдужість влади до української книговидавничої справи. Бо, скажімо, на видання згаданої книги науковець збирала кошти аж три роки. 500 примірників – це надто мало, щоб книга потрапила до всіх охочих дізнатися про життя українців у далекій Арґентині. *(„Львівська газета")*

АМЕРИКА І СВІТ

США виділили додаткові кошти на воєнні операції

ВАШІНҐТОН. —Президент Джордж Буш, виступаючи 30 червня, заявив, що 162 млрд. дол. найближчим часом буде виділено з бюджету США на війни в Іраку та Афганістані. Відповідний законопроєкт того ж дня він підписав. У документі не вказано дати виведення американських вояків з Іраку. Виступаючи у Білому Домі, Дж. Буш сказав, що Америка мусить ґарантувати своїм воякам за океаном підтримку та має бути їм вдячна за службу. Він похвалив законодавців за співпрацю під час голосування за законопроєкт. Нові фінансові вливання підуть на військові акції в Іраку та Афганістані до часу, коли наступний президент США займе кабінет у січні 2009 року. Дж. Буш свого часу чітко висловлювався проти бажання демократів, які контролюють більшість у Конґресі, встановити граничний термін виведення військ з Іраку. В додаток до нових фінансових надходжень на війни в Іраку та Афганістані, в законопроєкті передбачені 465 млн. дол. на допомогу Мехіко та країнам Центральної Америки, які борються з насильством та торгівлею наркотиками. *(„Голос Америки")*

Німеччина збільшить контингент в Афганістані

БЕРЛІН. — Уряд Німеччини плянує на тисячу військових збільшити німецький континґент в Афганістані. Таке рішення у Берліні ухвалили 24 червня під тиском партнерів з НАТО. Таким чином в Афганістані перебуватимуть 4.5 тис. німецьких військових, що вчетверо більше, ніж на початку 2002 року, коли німці долучилися до міжнародної стабілізаційної місії. До жовтня рішення уряду про збільшення континґенту має розглянути Бундестаґ. Міністер оборони Німеччини Франц-Йозеф Юнґ наголошує, що вояки Бундесверу і надалі нестимуть службу виключно на півночі Афганістану, де ситуація є відносно стабільною. Збільшення континґенту, як запевняє Ф. Юнґ, не пов'язане зі збільшенням небезпеки для німецьких військових: „Не можна виключати, що нам раптом потрібно буде задіяти резерви. Але також будуть моменти, коли ми зможемо виконувати завдання без участи цілого континґенту". *(„Німецька хвиля")*

Ірак залучає західні нафтові гіганти

БАГДАД, Ірак. — Іракський уряд у понеділок, 30 червня, оголосив пляни залучити додаткову закордонну допомогу, щоб розробляти величезні нафтові родовища країни. З чотирма найбільшими міжнародними компаніями – „Exxon Mobil", „BP", „Shell" і „Total" уклали довготермінові контракти. Крім того, інші чужоземні компанії запрошують для надання технічної допомоги для збільшення видобутку. Плян стосується шести великих нафтових родовищ Іраку. Деякі з них вважають найбільшими і найперспективнішими у світі. Сподіваються, що упродовж двох років видобуток нафти в Іраку з теперішнього рівня 2.5 млн. барелів денно, зросте до 3 млн. забезпечивши більше коштів для економіки країни. Питання залучення чужоземних нафтових компаній для іракських політиків дуже складне. В такій націоналістичній країні, як Ірак, контроля над нафтовими родовищами і видобутком нафти – дуже чутливе питання. Воно заторкує Британію, яка керувала країною після Першої світової війни, а також теперішню американську присутність. Багато іракців переконані, що очолювані США сили окупували їхню країну, щоб контролювати нафтові багатства. Іракці також підозріло дивляться на західні нафтові компанії, які бааситський уряд вигнав з країни у 1970-их роках. Такі підозри посилюються повідомленнями в газеті „Ню-Йорк Таймс", що теперішні пляни іракського уряду були накреслені з участю американських радників. Це змушує іракський уряд виправдовуватися і стверджувати, що нафта залишатиметься власністю іракського народу. *(Бі-Бі-Сі)*

Концерт, присвячений 90-річчю Н. Мандели

ЛОНДОН. — Колишній президент Південноафриканської республіки Нелсон Мандела 28 червня закликав до рішучої боротьби проти бідности та СНІДу. Попереду ще дуже багато праці, зазначив лавреат Нобелівської премії миру під час святкового концерту на честь свого 90-річного ювілею. На концерт у лондонському Гайд-Парку прийшли кілька десятків тисяч осіб. Зібрані кошти отримав створений Н. Манделою фонд боротьби зі СНІДом. Організатори залишилися задоволені концертом – були розпродані всі 46,664 квитки. Це число було обрано невипадково – воно мало нагадувати особовий номер Н. Мандели під час його 27-річного політичного ув'язнення. Організатор концерту, колишній гітарист гурту „Queen" Браян Мей, відповідаючи на питання, чому він взявся за цю справу, сказав: „Він попросив мене. Гадаю, що немає такої людини, яка відмовила б Н. Манделі. Я не знаю жодної людини у світі, яку хотілося б підтримати більше". *(„Німецька хвиля„)*

Б. Ґейтс залишив „Майкрософт"

ВАШІНҐТОН. — Леґендарний засновник корпорації „Майкрософт" Бил Ґейтс провів останній повний робочий день у ранзі голови ради директорів компанії. З наступного тижня Б. Ґейтс відходить від безпосереднього керівництва „Майкрософт", щоб переключитися на благодійну діяльність. 27 червня один з найбагатших підприємців планети попрощався зі своїми колеґами. Отримуючи прощальний подарунок від головного виконавчого директора „Майкрософт" Стіва Балмера, Б. Ґейтс не зміг стримати сліз. Б. Ґейтс заснував „Майкрософт" разом зі своїм другом Полем Аленом у 1975 році. Після цього він покинув Гарвардський університет і зумів отримати почесний диплом Гарварду лише в 2007 році. За ці роки „Майкрософт" перетворилася на світового провідника у галузі програмних рішень, а її засновник неодноразово визнавався найзаможнішою людиною у світі. Річний обіг продажів компанії складає більш ніж 40 млрд. дол. Б. Ґейтс залишиться почесним головою ради директорів компанії і буде брати участь у ряді технологічних проєктів „Майкрософта". *(„Кореспондент")*

Головування в ЕС переходить до Франції

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — 1 липня головування в Европейському союзі (ЕС) на найближчі пів року переходить від Словенії до Франції. Виведення Евросоюзу з інституційної кризи, в якій ця реґіональна організація опинилася після провалу референдуму в Ірляндії за Лісабонським договором, стане основним завданням Франції. Спостерігачі чекають у зв'язку з цим, що офіційний Париж докладе максимум зусиль, щоб спонукати керівництво Ірляндії організувати повторне всенародне голосування. Невипадково візита до Дабліна президента Франції Ніколя Саркозі запляновани на 11 липня. Більшість жителів Ірляндії 12 червня проголосували проти нового базового документу, що визначає принципи і механізми ефективнішого функціонування ЕС. Відмова Ірляндії ратифікувати Лісабонський договір може створити нову юридичну безвихідь для цієї організації, як це трапилося в 2005 році з проєктом европейської конституції, який на національних референдумах не підтримали жителі Франції і Голяндії. За підсумками червневої зустрічі в Брюселі провідники 27 країн ЕС вирішили повернутися до обговорення ситуації з Лісабонським договором на черговій зустрічі 15 жовтня в бельгійській столиці. *(„Кореспондент")*

Г. Клінтон і Б. Обама об'єднали зусилля у боротьбі за Білий Дім

ВАШІНҐТОН. — 27 червня Гіларі Клінтон і Барак Обама вперше з'являються разом на виборчому вічу, щоб офіційно розпочати фінальний етап президентської кампанії Б. Обами. Для початку вони вибрали невеличке містечко Юніті, у штаті Ню-Гемшир. Символізм вибору цього міста полягає не тільки в назві, яка означає єдність, а ще й в тому, що 8 січня тут, під час попередних виборів, кожен з кандидатів набрав рівно по 107 голосів на свою підтримку. Усе ж політологи вважають, що теперішній союз між двома політиками є дуже умовний і кожен переслідує в ньому власну мету. Мешканці містечка Юніті кажуть, що приїзд Б. Обами і Г. Клінтон до них був найбільшою подією в історії міста. Всі про це лише й говорять. Усі жителі Юніті отримали запрошення на об'єднувальну кампанію Б. Обами та Г. Клінтон. Вони з гордістю зазначають, що не лише назва міста вплинула на вибір політиків, і не лише той факт, що на праймеріз у січні юнітці віддали за обох кандидатів порівно голосів. Весь штат заслужив, щоб звідси почалася президентська кампанія Б. Обами. Тим часом політики, напередодні приїзду в Юніті, з усіх сил демонструють, що подолали колишні суперечки і готові до єдности. Вони навіть публічно захищають один одного. Для Б. Обами підтримка Г. Клінтон надзвичайно важлива. Йому потрібні голоси білих американців, а особливо жінок, які так відверто симпатизують Г. Клінтон. Втім, для Г. Клінтон союз з Б. Обамою не лише справа партійної дисципліни. Це ще 10 млн. дол. боргу, який залишився в неї після її виборчої кампанії, і які вона сподівається погасити з допомогою Б. Обами. Г. Клінтон спеціяльно не припинила, а лише призупинила свою виборчу кампанію, щоб мати законні підстави продовжувати збирати гроші у свій фонд. А Б. Обама, якому вдається надзвичайно успішно переконувати своїх прихильників жертвувати на його виборчу кампанію, звернувся до них з проханням допомогти Г. Клінтон виплутатись з боргів. Він також провів нараду зі своїми фінансистами, попросивши їх об'єднати зусилля з командою Г. Клінтон щодо цього делікатного питання. *(„Голос Америки")*

У Ханти-Мансійську розпочалася зустріч Росія-ЄС

ХАНТИ-МАНСІЙСЬК, Росія. — На черговій зустрічі „Росія-Европейський союз" 26 червня розпочато переговори щодо нової угоди про партнерство. Центральними положеннями документу стануть безпека постачань енерґоносіїв, а також торгівля, повідомила еврокомісар з питань зовнішніх взаємин Беніта Фереро-Вальднер: „Це має бути широкий договір, який охоплюватиме як політичний діялог, так і угоду про вільну торгівлю. Будуть у цьому документі наукове співробітництво і багато інших речей, насамперед питання співпраці в енерґетичній сфері. Це цікавить сторони більш за все", – зазначила Фереро-Вальднер. Також еврокомісар обіцяла не оминути таких питань, як правові реформи у Росії, а також свобода слова і права людини. *(„Німецька хвиля")*

Посольства США – на прицілі в терористів

ЛЬВІВ. — За інформацією Держдепартаменту США від 25 червня, близько 150 американських посольств у різних державах світу не відповідають стандартам безпеки і можуть стати цілями для терористів. Уряд плянує впродовж найближчих п'яти років витратити не менше 8 млрд. дол. для укріплення найуразливіших дипломатичних представництв. США почали активно посилювати безпеку своїх дипломатичних представництв після теактів у Кенії й Танзанії, що сталися близько 10 років тому. Внаслідок вибухів тоді загинула 231 особа, серед яких було 12 американських громадян. Відтоді на запобіжні заходи з держбюджету США виділили понад 4 млрд. дол. Проте здійснених антитерористичних укріплень виявилося замало. Лише цього року американські дипломатичні місії зазнали нападів у Болівії, Чаді та Сербії. Посольство США в Іраку реґулярно обстрілюють бойовики. *(„Львівська газета")*

АКТУАЛЬНА ТЕМА

А. Аржаковський: „Екуменізм любови об'єднає українців"

Антуан Аржаковський – унікальна особистість. Громадянин Франції російського походження і православний мирянин, він залишив перспективну дипломатичну кар'єру, щоб викладати в Українському Католицькому університеті у Львові. Він має докторат з історії й очолює Інститут екуменічних студій УКУ. Впродовж 10 травневих днів проф. А. Аржаковський перебував у США та Канаді, де мав зустрічі з католицькими і православними провідниками української діяспори, також з представниками ширшої американської спільноти, ознайомлюючи їх з діяльністю УКУ. Проф. Аржаковський також прочитав лекцію про православне християнство у Колюмбійському університеті в Ню-Йорку. Під час перебування у Чикаґо проф. А. Аржаковський відповів на запитання Матвія Рері з Української католицької освітньої фундації.

Антуан Аржаковський

– Ви є активним учасником екуменічного руху в Україні. Що це таке – екуменізм?

– Екуменізм означає універсальність або вселенськість. Це – рух, який зародився на початку християнської ери і полягає у бажанні осягнути єдність між Церквами. У першому тисячолітті єдність Церкви мала в своїй основі два принципи. По-перше, кожна льокальна Церква повинна була визнавати авторитет того, хто був першим в реґіоні; і усі визнавали першість Папи Римського на вселенському рівні. Водночас це визнання мало б стверджуватися в спосіб, який не порушував би церковної єдности. Другий принцип полягав у тому, що Вселенська Церква визнає догми віри, проголошені на семи Вселенських соборах.

Папа Бенедикт XVI певен, що ми повинні повернутися до цих двох принципів першого тисячоліття. Українська Греко-Католицька Церква – це православна Церква, яка вирішила у XVI ст. відновити сопричастя з Римом, тому вона перебуває в унікальному становищі і сутнісно може допомогти подолати розколи між Католицьким і Православним Християнством.

– Якою є роля екуменізму в Україні?

– Україна була розділена на православний схід, що знаходився під російським впливом, та захід – виразно грекокатолицький, який перебував під владою Польщі, а потім Австро-Угорської імперії. Порозуміння між українськими християнами допоможе українцям наново відкрити свою ідентичність, звільнену від історичних поділів: плюралістичну, але об'єднану. За радянських часів не було можливости говорити про екуменізм. У сучасній незалежній Україні екуменізм буде запорукою національної єдности.

На жаль, сили темряви намагаються перешкоджати людям жити у єдності. А також неможливо осягнути єдність між християнами, поки кожна окрема особа не осягне спочатку єдність з Богом – навернення серця. Таким чином, екуменізм є дуже особистою духовною справою.

– В який спосіб Інститут екуменічних студій служить цій цілі?

– Інститут був створений після Помаранчевої революції, яка була революцією духу і ствердила екуменізм життя: православні зі сходу, католики з заходу країни, люди різних інших віровизнань зібралися на Майдані Незалежности у Києві та молилися за відвернення громадянської війни. Виглядає, що єдність легше досягнути у часи страждань і випробувань. Коли люди терплять разом, вони не бачать поділів.

У нашому Інституті ми даємо студентам богословську і духовну освіту, яка допомагає їм відповідати на екзистенційні питання у житті. Ми готуємо не лише науковців, але викладачів християнської етики у школах; журналістів, які спеціялізуються у релігійних питаннях; соціяльних працівників, які вивчатимуть різні проблеми українського суспільства.

Цього року інститут розпочне всесвітню дистанційну маґістерську програму з екуменічних студій. Це – перша така програма у світі. Маємо надію, що ця програма буде продовжувати плекати на світовому рівні „екуменізм любови" – бачення єдности, що наголошує спільну молитву, дружбу та співпрацю між конфесіями і між різними рівнями церковної ієрархії.

– Ваш дід по лінії матері – о. Димитрій Клепінін був православним священиком. Він загинув у нацистському концентраційному таборі після арешту за допомогу євреям під час Другої світової війни. Константинопільський патріярхат у 2004 році проголосив о. Димитрія святим. Що це означає для Вас?

– Це джерело великої духовної радости, свідчення „екуменізму любови", що дали мученики Української Греко-Католицької Церкви та мій дідусь.

УКУ – єдина освітня інституція, де можна навчатися про екуменізм. А Львів є, як ми любимо казати, „базовим рівнем" для екуменізму, оскільки його вважають містом поділу між Заходом і Сходом, між православ'ям і католицизмом. Особливо важливим є

(Закінчення на стор. 14)

НА ТЕМИ ДНЯ

В. Ющенко в боротьбі з опонентами повертається до тактики Л. Кучми

Тарас Кузьо

Щоденні політичні атаки на уряд Юлії Тимошенко створюють враження „дежа вю", циклічного повторення української політики. Ці напади до болю нагадують аґресію, з якою розправлялися в 2000-2001 роки з урядом Віктора Ющенка, до складу якого тоді входила віце-прем'єр-міністер з Паливно-енерґетичного комплексу Ю. Тимошенко.

Ідентичними є не лише арсенали політичних інструментів та методів, якими користувався режим Леоніда Кучми, а зараз застосовуються Секретаріятом В. Ющенка. Повертається практика використання тієї ж в'їдливої, неорадянської риторики для звинувачень чинного Кабінету міністрів, з допомогою якої вісім років тому засуджувалася політика Кабміну В. Ющенка.

Нещодавні звинувачення уряду Ю.Тимошенко у „фашизмі" та „популізмі" – просто переписані слова з сумнозвісного „відкритого листа трьох", підписаного у лютому 2001 року Президентом Леонідом Кучмою, прем'єром В. Ющенком та головою Верховної Ради Іваном Плющем і спрямованого проти акції протесту „Україна без Кучми", в якому взяла участь Ю. Тимошенко.

Показовий факт: І. Плющ, обраний до парляменту за списком бльоку „Наша Україна-Народна самооборона" (НУ-НС), навідріз відмовився підписувати коаліційну угоду з Бльоком Юлії Тимошенко (БЮТ). Так само І. Плющ категорично відмовився вибачатися за співавторство у „листі трьох", виправдовуючи свої дії тим, що це був правильний спосіб засудження „антидержавного заколоту".

Сьогодні ролю І. Плюща виконує глава Секретаріяту Віктор Балога. Саме йому належить авторство випадів проти Ю. Тимошенко, які за стилістикою дуже нагадують „лист трьох".

До того ж, багато українських політиків та експертів відкрито заявляють про наслідування нинішнім керівництвом Секретаріяту Президента не лише політики та риторики адміністрації Л. Кучми, а й тактики вибіркового тиску з допомогою правоохоронних органів (Служби безпеки та Генпрокуратури, які контролюються чи знаходяться під впливом людей з оточення В. Ющенка), спрямованого проти опонентів, зокрема проти Юрія Луценка та Давида Жванії.

Ще однією очевидною паралеллю між політичною тактикою режиму Л. Кучми восьмирічної давнини та тактикою В. Ющенка є використання Ради національної безпеки та оборони (РНБО) для боротьби з інщодумцями.

Протягом 2000-2001 років РНБО використовувалося Л. Кучмою для підриву та зогртання урядового курсу В. Ющенка-Ю.Тимошенко, особливо у сфері антикорупційної політики у Паливно-енерґетичному комплексі (ПЕК). Антиконституційна діяльність РНБО з гальмування урядової політики була поновлена після обрання В. Ющенка Президентом України, і цю інституцію продовжують використовувати у тому ж дусі.

У 2005 році секретарем РНБО став відомий своєю гострою неприязню до Ю. Тимошенко Петро Порошенко, а з грудня 2007 цю ж посаду обіймає колишня голова парляментської фракції Партії Реґіонів Раїса Богатирьова. І П. Порошенко, і Р. Богатирьова у РНБО стали в руках Президента знаряддям для руйнування урядів Ю. Тимошенко.

Ще одним прямим свідченням повернення до тактики доби Л. Кучми стало призначення 19 травня президентським радником Євгена Марчука. У 2000-2001 роки Л. Кучма використовував Є. Марчука в якості секретаря РНБО для руйнування системи антикорупційних заходів, впроваджених Ю. Тимошенко в енерґетичній сфері.

Тоді її кроки призвели до виведення з „тіньового" енерґетичного сектора 12 млрд. грн. доходів та завдали потужного удару по змові олігархів на ринку електроенерґії. Тому немає жодного випадкового збігу в тому, що з призначенням Є. Марчука радником Президента, зросла антиурядова активність РНБО на енерґетичному напрямку.

За часів Михайла Горбачова Є. Марчук був заступником голови Комітету державної безпеки УРСР, а при Леонідові Кравчукові став першим головою Служби безпеки України. У 2000-2001 роках, перебуваючи на посаді секретаря РНБО, Є. Марчук займався дискредитацією політики уряду В. Ющенка-Ю. Тимошенко в Паливно-енерґетичному комплексі, оскільки саме ця політика зводила нанівець розлогу корупцію в ПЕК.

За іронією долі, сьогодні В. Ющенко вдихнув нове життя у політичну кар'єру Є. Марчука саме через загрозу з боку Ю. Тимошенко, яка своєю політикою продовжує боротися за більшу прозорість в енерґетиці та знову стає на заваді поширеним в ПЕК корупційним змовам.

Коли автор під час бесіди з Послом Кейтом Смітом (керівником Робочої групи з питань української енерґетичної політики при вашінґтонському Центрі стратегічних та міжнародних досліджень [CSIS]) запитав, що він думає про енерґетичну політику Ю. Тимошенко, той відповів наступне:

„Критика дій уряду в ПЕК прикро вражає. Очевидно, всі зусилля прем'єр-міністра Тимошенко виглядають спрямованими на встановлення більшої прозорости та зниження корупції як всередині країни, так і в енерґетичному співробітництві між Україною, Росією та країнами Центральної Азії... На мою думку, вона більше за інших була віддана намірові усунути всіх непотрібних і непрозорих посередників з газової сфери. Зважаючи на зростаючі ціни на енерґоносії, потрібно пам'ятати, що Україна потребує більш відкритої системи, яка б заохочувала чесну конкуренцію".

К. Сміт звернув увагу на те, що політика уряду Ю. Тимошенко в

(Закінчення на стор. 20)

Україно, дбай про свою молодь!

Виховання молоді, передання життєвого досвіду від попередніх поколінь до наступних – ця проблема виникла не сьогодні і стосується не лише українського суспільства. Її загальнолюдський зміст виразно вчувається в прадавній мудрості: „Якби молодість знала, якби старість могла". А звідси випливає ідеальний варіант: молодість, яка „може", і старість, яка „знає", повинні діяти заодно, рука об руку.

В умовах життя поза матірньою землею українські родини мають додаткові труднощі: нелегко прищепити синам і донькам таку любов до української мови, щоб вони спілкувалися нею хоч би вдома. Все тяжче приваблювати молоді сили до активної праці в українських громадах – з цієї причини вже чимало наших організацій заникло, відійшло в історію. Можливо, саме цим пояснюється, що наші старші віком читачі в листах до редакції висловлюють такі щирі надії та сподівання на молодь в Україні, на те, що от-от вона прийде до впливу на загальну ситуацію в суспільстві, радикальним чином змінить її, оздоровить, виведе країну на вищі рівні існування.

Нема найменших сумнівів, що така молода зміна підростає, чимало вищих і середніх навчальних закладів успішно виконують свою місію, хоч, на жаль, нерідко не завдяки, а всупереч обставинам, оскільки Україна все ще перебуває в довгій і небезпечній смузі системної політичної кризи. Боротьба за владу там вийшла за межі здорового глузду, між державним проводом і народом утворилася глибока прірва, політики, навіть найвідоміші, своїм життям не подають доброго прикладу для молоді, вона полишена сама на себе, все більше схиляється до чужих і далеко не найкращих взірців у способі життя, у світорозумінні і світосприйманні.

Ось до яких висновків прийшли львівські вчені, опитавши декілька тисяч старшокласників, студентів і молодих робітників міста щодо їхнього професійного, національного, родинного і релігійного самовизначення. Перше: більше стало охочих здобути вищу освіту, але це збільшення супроводжується помітним спадом рівня і якости знань, бо вчитися ідуть, поряд зі здібними дітьми, й ті, чиї батьки можуть заплатити за навчання. Друге: національна культура не належить до духовних пріоритетів сучасної молоді, все більше вона обмежується досягненням матеріяльного добробуту, все більше підпадає під космополітичні впливи. Третє: молодь все менше цікавлять родинні цінності, народження і виховання дітей. Четверте: релігійні інтереси все більше зводяться до формального виконання обрядів, не зачіпаючи моральних основ особистости.

„...Свого часу при зіткненні з більш розвинутою європейською цивілізацією загинули держави і культури доколюмбівської Америки, загинули культури народностей Австралії й Океанії... Чи виживе при такому зіткненні Україна? Чи врятує її наша молодь. Скоріше за все, таки загине, оскільки сил, які могли б протистояти згубним впливам, практично немає. І причиною загибелі української нації стане саме її молодь, її орієнтації на європейські цінності, точніше – її прагматичний і нерозважливий життєвий вибір..." – пише у львівському журналі „Універсум" соціолог Юрій Вінтюк з Національного університету „Львівська Політехніка", один з авторів дослідження. Певна річ, з таким песимістичним висновком ми не можемо погодитися. Україна виходила живою зі страшніших випробувань. Майже 150-річний досвід існування світового українства, зокрема американського, каже нам, що, попри неминучі зовнішні нашарування, національне почуття може залишитися незамінним джерелом життєвих сил окремої людини, громади, народу, всієї нації.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

ЛИПЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Конотоп – страшне для Москви слово

Багато чого з української лексики Москва не годна проковтнути: сьогодішня, нібито постімперська, нібито демократична, – так само, як не годна була ні царська, ні совєтська. Імена Івана Мазепи, Симона Петлюри, Євгена Коновальця, Степана Бандери, абревіятури ОУН і УПА , вже не кажучи про Дивізію „Галичина", – це для кремлівських вождів як кістка в горлі. Сотні вчених, недовчених і перевчених „спеціялістів" довгі роки потіли, фальсифікуючи українську історію, спотворюючи до невпізнання її багатозначні сторінки і замовчуючи цілком однозначні, як от Конотопська битва, що є сторінкою вічної ганьби для Росії. Якби їхня воля, московські шовіністи назавжди витерли б її з історичної пам'яті.

Тому вони не втрималися, щоб відповідно не зареаґувати на Указ Президента Віктора Ющенка „Про відзначення 350-річчя перемоги війська під проводом гетьмана України у Конотопській битві". Міністерство закордонних справ Росії у своєму коментарі на цей указ дозволило собі недипломатично осмикнути українську сторону: мовляв, дехто в Україні „вишукує... в місцями суперечливій російсько-українській історії події і персонажі, примітні лише тим, що вони якось були спрямовані проти Москви, проти Росії, проти росіян...".

Який спритний викрут – „місцями суперечлива російсько-українська історія"! І яка моральна глухота! Ніколи вони не зрозуміють і не визнають, що це Москва, Росія, росіяни були проти України і проти всіх інших сусідніх народів.

А в кінці цього неоімперського окрику – груба неправда: російська поразка під Конотопом сталася „через чергову зраду чергового гетьмана". Ні, вона сталася, бо ще живим був вільнолюбний козацький дух, була ще здатність опиратися злу і насильству.

Після смерти Богдана Хмельницького Москва кинулася прибирати до рук Україну, але Богданів спадкоємець Іван Виговський, розумний і рішучий політик, був їй на заваді. Тоді москалі звичними для них підступами спровокували в Гетьманщині опозицію гетьманові і відтак – громадянську війну, від якої І. Виговський змушений був захиститися Гадяцьким договором з Польщею: Україна, як незалежне Велике Князівство Руське, мала увійти у федерацію з Польщею і Литвою, на рівних з ними правах. На цей договір Москва відповіла збройним вторгненням на українські землі. Восени 1658 року армія російського князя Ромодановського захопила ряд українських міст, залявши їх кров'ю і пограбувавши.

Навесні 1659 року на підмогу Ромодановському привів 150-тисячне військо князь Трубецькой, до нього приєдналися пару зрадливих козацьких старшин, яким москалі пообіцяли золоті гори. Проте критична маса козацтва інстинктивно була вже на боці гетьмана І. Виговського, готова схрестити шаблі з зайдами.

Героєм першого бою з нападниками став ніжинський полковник Григорій Гуляницький. Честь була йому дорожча, ніж ласка з рук ворога. З 4,000 козаків він 70 днів, від 21 квітня до 29 червня, захищав Конотопську фортецю, і князь Трубецькой зі своєю величезною армією нічого не міг вдіяти. Той проміжок часу не згаяв гетьман І. Виговський, зібравши 30-тисячне військо і і залучивши на свій бік кримських татарів та польських добровольців.

Три дні боїв, 27-28-29 червня (за старим стилем) – і з московської потуги залишився шмельц. Майже всі князі-командири потрапили в полон, поранений Трубецькой ледве втік.

І просто тяжко нині збагнути, чому гетьман спинився на російському кордоні – була ж блискуча можливість добити москалів у їхній столиці.

Про це читаємо в письменника-історика Валентина Чемериса: „В російсько-українській війні Виговський здобув блискучу перемогу під Конотопом на річці Соснівці 9 липня 1659 року (вершина його життя), коли було знищено близько 40 тис. російського війська, за іншими даними – 100 тис.) і захоплено в полон близько 15 тис... князя Трубецького виговці відігнали аж до Путивля – шлях на Москву був тоді відкритий (як і для утвердження української незалежності) але...

В Україні почався традиційний розбрат, коли свої (нацьковані, підбурені переможеними) виступили проти своїх, коли брат пішов на брата. Гетьман І. Виговський розбив тоді князя Трубецького, а прибічники зрадливого Пушкаря – Золотаренко, Филимонов і Цюцюра – запросили у нього (через нього – в Росії) домомоги, щоб задушити свою ж незалежність, яка тільки-но почала утверджуватися на полі бою, і зробили все, аби російським військам (розбитим!) здалися Переяслав, Ніжин, Батурин, Глухів, Новгород-Сіверський...

І – пішло-поїхало... І переможна битва під Конотопом, завдяки діям своїх запроданців, не привела до перемоги у війні, бо в Україні піднялася нова хвиля виступів опозиції, сиріч боротьби за булаву та за шкурницькі інтереси...".

Ох ці шкурницькі інтереси! Коли ж ми позбудемося їх? Тому й потрібне повернення до історії, щоб ми, врешті-решт, навчилися від неї, що незрівняно більша честь – загинути в бою, ніж жити в рабстві...

П. Ч.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Катедральна школа припинила працю

Після 61 року праці зачинено в Пармі, Огайо, цілоденну Українську католицьку катедральну школу св. Йосафата. В неділю, 8 червня, була відслужена в Катедрі св. Йосафата прощальна Служба Божа в подяку за довге, успішне існування.

Школу було відкрито в 1947 році. Були роки, коли в школі навчалося понад 600 дітей. В останні роки число учнів зменшилося до 100. При такому низькому числі учнів школа фінансово не могла утриматися. Дехто вважає, що при більшій співпраці між нашим духовенством, парафіянами та усією громадою Великого Клівленду можна було б було запобігти цьому лихові. Чи це справді так?

Можу лише сказати, що ми втратили інституцію, в якій наші діти здобували українську мову, знання з історії та культури. Школа славилася високим рівнем і здобувала перші місця серед американських шкіл в різних ділянках навчання.

Нехай збережеться гідна й світла пам'ять про школу св. Йосафата якнайдовше.

Анна Завадівська,
Парма, Огайо

Треба запровадити реєстр брехні

В наш час лайка, погрози, образи, побрехеньки і плюгавлення України, її мови, людей, думок стали відомою прикметністю московської пропаґанди, і сперечатись щодо цього не маю з ким, ба – навіть і не треба.

Однак, можна діяти згідно зі старовинним латинським юридичним принципом („справа говорить сама за себе"). Варто запровадити хроніку перекладів на світові мови, як також і опублікування всього цього псевдо-інтелектуального паскудства і словесного хуліґанства.

Такі видання російської полеміки з українських тем не повинні викликати коментарів з українського боку, а лише зводитися до висловлених в цій полеміці думок, чи, власне кажучи, бездум'я.

Закордонні представництва, інформаційні мережі та аґенція масового зв'язку, бібліотеки, університети та інші важливі установи повинні б діставати видання такого роду, щоб відповідальність за все сказане з чистою совістю віднести на російський рахунок.

Василь Рождественський,
Вудгевен, Мишиґен

Праця і пляни Товариства „Свята Софія"

Товариство українців-католиків „Свята Софія" належить до тих організацій нашої діяспори, котрі активно підтримують розвиток Українського Католицького університету у Львові, але водночас не забувають про потреби Інституту св. Климента в Римі 30 березня під час благодійного бенефісу УКУ, у якому взяв участь ректор університету о. д-р Борис Ґудзяк, президент Товариства проф. д-р Леонід Рудницький передав 75 тис. дол. на потреби розвитку цієї філії УКУ в Римі.

Товариство „Свята Софія" було засноване св. п. Патріярхом Йосифом Сліпим в 1974 році, є благодійною неприбутковою корпорацією з осідком у Філядельфії і тісно пов'язане з матірною організацією св. Софії в Римі, що її Блаженніший Патріярх Йосиф заснував в 1970 році.

Завданням Товариства є морально допомагати і матеріяльно забезпечувати працю і розвиток установ і надбань Української Католицької Церкви, що їх створив або відновив Патріярх Йосиф, зокрема Інституту св. Климента Папи, собору св. Софії, храм Жировицької Богородиці й свв. Сергія і Вакха у Римі.

Впродовж 34 років свого існування Товариство надало численні стипендії для студентів богослов'я й історії Церкви, видало ряд наукових і популярних праць англійською і українською мовами, організувало низку наукових конференцій та спонзорувало численні публікації про українську духовність.

Вагомим досягненням Товариства є спорудження Музейно-меморіяльного комплексу Патріярха Йосифа в його рідному селі Заздрість на Тернопільщині. Опікунами комплексу є сестри чину св. Василія Великого, вони піклуються про стан комплексу, про влаштовання експозицій, проводять у селі виховну роботу з дітьми та з молоддю.

Сьогодні Товариство, разом з іншими европейськими товариствами св. Софії, має за мету створити для потреб студентів української діяспори програму літньої школи в Римі, фінансування якої надаватиметься з фондів св. Софії у США, Бельгії та Англії.

Просимо нашу громаду й надалі підтримувати Товариство своїми пожертвами, їх можна відтягати від податку (IRS N0 23-74380645). Чеки слід виставляти на St. Sophia Religious Association of Ukrainian Catholics і надсилати на адресу: 7911 Whitewood Rd., Elkins Park, PA 19027.

Цієї осені буде продовжено цикл спогадів про Ісповідника Віри Патріярха Йосифа Сліпого.

Перша наукова конференція та семінар відбудуться 8 листопада у приміщенні „Spirituality Center" Сестер-василіянок на Фокс Чейзі у Філядельфії – на тему змін в Українській Католицькій Церкві. До участи в конференції запрошені Патріярх УГКЦ Любомир Гузар та Митрополит Стефан Сорока. Одним з головних промовців буде також перший Посол США до Ватикану, проф. Томас Меладі. Програма включатиме інформаційні зустрічі для широких кіл мирян та академічні дискусії для знавців Церкви.

Ігор Шуст,
Елкінс Парк, Пенсильванія

Не забули земляка-героя

Дозвольте від щирого серця подякувати за надрукування у газеті листа про Романа Самокишина (ч.17) і прислану нам газету „Свобода". 11 травня була відкрита меморіяльна дошка громадсько-політичному діячеві, полковникові Української Народної Республіки, артистові, уродженцеві селища Печеніжин Р. Самокишинові (1885-1971).

Життя Р. Самокишина нічим не відрізнялося від життя його ровесників: навчався в школі, пас корову, допомагав батькові возити ліс для орендарів. А ще Р. Самокишин мав чудовий голос і співав у церковному хорі та в хорі при хаті-читальні „Просвіта", грав в аматорських спектаклях.

Одружився з красунею-гуцулкою Ганною, і в них народилося двоє дітей. Однак, мирне життя перервала Перша світова війна і Р. Самокишин пішов на фронт. В одному з боїв підрозділ, яким командував молодий унтерофіцер, потрапив у російський полон. Невільницькі шляхи привели його до Кам'янця-Подільського, де він був санітаром у військовому шпиталі.

У 1915 році в Києві діяла театральна трупа „Товариство українських акторів" за участю Марії Заньковецької і Панаса Саксаганського під орудою Івана Мар'яненка. Трупа відвідала Кам'янець-Подільський і у церкві почула незвичайної краси чоловічий голос. Після відправи познайомилися з Р. Самокишиним і запропонували йому увійти до складу трупи. На прохання корифеїв української сцени генерал-губернатор дозволив звільнити Р. Самокишина для гастролей в Україні.

В експозиції Державного музею театрального музичного та кіномистецтва України в Києві виставлені афіші вистав, на яких поряд з прізвищами М. Заньковецької, П. Саксаганського, І. Мар'яненка, Любови Ліницької, є прізвище Р. Самокишина.

Коли закінчилася війна, Р. Самокишин вирішив повернутися на рідну Гуцульщину, але почалися події національно-визвольної революції 1917-1920 років. Р. Самокишин, маючи військовий вишкіл, взяв активну участь у створенні підрозділів Вільного козацтва на Катеринославщині та Херсонщині.

Головний отаман УНР Симон Петлюра у листопаді 1918 року присвоїв Р. Самокишинові звання полковника і призначив командиром полку. Під час епідемії тифу Р. Самокишин був на межі смерти, але одужав і повернувся в рідне село.

Життєвий шлях Р. Самокишина був важким і тернистим, але пройшов він його, не збочивши. Помер він в Івано-Франківську 26 жовтня 1971 року.

Микола Самокишин,
Коломия,
Івано-Франківська обл.

Верх поблажливости

З великим здивуванням прочитала я в „Свободі" (6 червня) статтю Р. Л. Хом'яка „Як реаґувати на плач волиняка". Стаття ця – відгук на приватний лист з Волині, який був поміщений в „Свободі". Подібні листи час від часу можна прочитати на сторінках тижневика, і я з цікавістю їх перечитую, бо вони краще відображають настрій і побут в окремих районах України, ніж це подає преса. Одначе, досі ніхто публічно не вступив в дискусію з авторами приватних листів. Цю місію взяв на себе Р. Хом'як...

З першого запиту „Як реаґувати на плач брата-волиняка, який бідкається з приводу нинішнього становища України" стає очевидним, що Р. Хом'як не збирається вести серйозний діялог з „братом-волиняком". Він хоче його лише повчити і висміяти.

Називаючи „брата-волиняка" вісім разів „інтеліґентом", він не вагається п'ять разів закинути, що він „нарікає, нарікає, нарікає". Він радить волинякові „тішитися самостійною Україною", хоч волиняк ніде не висловлює протилежної думки.

Також він повчає „брата-волиняка", що „шалений тиск на Україну" не почався від часу поразки Віктора Януковича на виборах. Він наводить багато прикладів з історії подібного тиску, про які, я певна, його брат-волиняк і сам знає.

Вашинґтонський інтеліґент далі дає „братові-волинякові" досить наївну пораду: „А щодо неполадків, раджу йому зібрати групу і піти на зустріч з народними депутатами і висловити свої думки на те, як вони правлять державою. Тут не завадить нагадати їм, що завжди є чергові вибори, а в Україні дають і відбирають владу на виборчих дільницях".

Мабуть, Р. Хом'як забув, що виборці в Україні не голосують безпосередньо за народних депутатів, а за партійні списки, і депутати більше залежать від партійних провідників, ніж від виборців.

Зрештою, чи багато нам допомагає наше ходження до своїх конґресменів і сенаторів в США?

Не дивлячись на те, що Р. Хом'як „цікавиться Волинню і волиняками", і що він навіть „залишає кілька гривнів за каву" чи за різьбу тубільця, чи пак „місцевого художника", насправді він Волині не знає.

Писати, що Волинь була своєрідним „Сибіром" повєрсальської Польщі, куди засилали політично ненадійних осіб, не зовсім відповідає правді. Таких людей не засилали на Волинь, їх засилали в Березу Картузьку.

На кінець хочу сказати, що Р. Хом'як своєю статтею образив не тільки волиняків, але також багато українців в Україні.

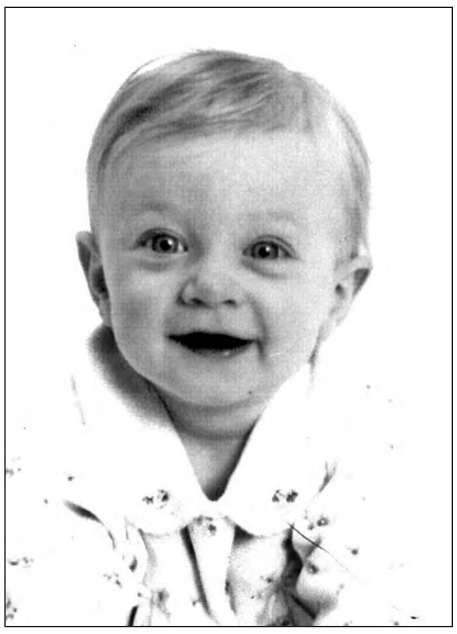
Я певна, що мало хто з нас тут в Америці погоджується з думками чи позицією Р. Хом'яка.

Алла Легка-Герець,
Ратерфорд, Ню-Джерзі

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Нові члени УНСоюзу

Касандра і Маделін Полянські, доні Стейсі та Петра Полянських, з Монтклейру, Ню-Джерзі, – нові членки 88-го Відділу УНСоюзу. Своїх внучок забезпечили бабуся Марія та дідусь Богдан С. Полянські.

Ізабела і Александер Полянські, діти Мімі та Богдана А. Полянських з Ґлен Рідж, Ню-Джерзі, – нові члени 88-го Відділу УНСоюзу. Своїх внуків забезпечили бабуся Марія та дідусь Богдан С. Полянські.

Софія та Аріядна Стокерти, доні Одарки та Томаса Стокертів, з Мілбурн, Ню-Джерзі, – нові членки 88-го Відділу УНСоюзу. Своїх внучок забезпечили бабуся Марія та дідусь Богдан С. Полянські.

Наталія Т. Шепелява, доня Роксани та Данила Шепелявих, з Філядельфії, – нова членка 13-го Відділу УНСоюзу. Свою внучку забезпечила бабуся Юліянна Шепелява.

Тут має бути фотографія Вашої дитини – нового члена УНСоюзу

Софія-Марія Михальчак, доня Мірясі Худьо-Михальчак і д-ра Бориса Михальчака з Ню-Йорку, – нова членка 269-го Відділу УНСоюзу. Свою доню забезпечили батьки.

Максвел Ільківський, син Тифані та Михайла Ільківських, з Орчард Парку, Ню-Йорк, – новий член 360-го Відділу УНСоюзу. Свого племінника-внука забезпечила тітка-бабуся Надія Марк.

Пам'ятаймо про Голодомор 1932-1933 років в Україні

Не гасне свічка пам'яті...

Виступає організатор вечора-реквієму Зоряна Герасимчук.

ЛУЦЬК. – У Волинському академічному обласному музично-драматичному театрі ім. Тараса Шевченка впродовж довгого часу відбувалася вистава „Прости і помилуй", присвячена Голодомору-геноциду, а у Краєзнавчому музеї – виставка матеріялів з фондів Служби безпеки України у Волинській області.

Урочисті заходи, присвячені цій сумній, болючій темі, відбулися у Луцькому національному технічному університеті, де навчається 12 тис. студентів і працює 415 викладачів. Університет очолює академік Віктор Божидарнік, який дбає, щоб випускники були не лише добрими спеціялістами, а й свідомими синами і дочками України.

Впродовж місяця студенти і викладачі під керівництвом проректора Зоряни Герасимчук готувалися до вечора-реквієму „Пам'яті невигасний собор". Вечір відбувся 25 квітня. Його вела Тетяна Холковська – артистка Волинського драматичного театру ім. Т. Шевченка. В програмі звучали вірші Василя Симоненка, Володимира Сосюри, піснеспіви. Були виступи ректора В. Божидарніка, академіка Миколи Жулинського, голови Волинської обласної державної адміністрації Миколи Романюка, З. Герасимчук, а також очевидців Голодомору.

Напередодні студенти і викладачі побували на виставі „Прости і помилуй", а в університеті – на виставці ікон „Феномен Воскресіння Христа". 39 творів студентів, на яких зображено Спасителя, передано до Будинку немовляти, для людей найстаршого віку і до обласної лікарні.

В залі університету під час вечора-реквієму. Зліва в першому ряді академік Микола Жулинський, голова обласної адміністрації Микола Романюк, ректор університету Віктор Божидарнік, перший проректор Зоряна Герасимчук.

На вечорі студентський театр показав сцени так званих „добровільних заготівель", композицію „За Україну, за її волю".

У заключному слові З. Герасимчук сказала: „Те, що вчинив московсько-більшовицький тоталітарний режим, не підлягає жодним порівнянням. Голодомор-геноцидом замордовано 10 млн. українців-трудівників, які на своїй рідній землі знайшли нечувано страшну, голодну смерть. Ми повинні не лише пам'ятати про цей злочин, а й робити все, щоб нічого подібного не відбулося на рідній землі. Треба навчанням, працею засівати добро і щастя в незалежній Україні".

Володимир Рожко

Документи викривають винуватців Голодомору

„Людоїди, яких бачив і з ними розмовляв – це бідняки, середняки, колгоспники, одноосібники, які не мають ніякого господарства. Всі вони справляють враження звірино-голодних людей, у яких ніяких бажань, крім одного бажання – що завгодно і якою завгодно ціною їсти". Ця цитата запозичена з доповідної записки Народного комісара землеробства УРСР О. Одинцова, яку він надіслав до Центрального Комітету Комуністичної партії України 12 березня 1933 року. Ось що він доповів керівництву партії: „Я особисто відвідав найбільш голодуючу сім'ю Саражанської Палажки, колгоспниці, вдома її не було. На лаві лежить труп 12-річного сина Степана, який помер три дні тому, біля печі сидять двоє ще живих дітей 7-8 років – виснажені і розтирають полову для приготування їжі. Тут же від місцевих людей, які супроводжують мене, дізнався, що тепер у селі лежать непохованих 15 трупів".

Ці відомості та ряд інших, які використовуються у цій статті, опубліковані в збірнику „Репресивно-каральна система в Україні 1917-1953", який видано у двох томах у Києві. Вони є першою спробою системного висвітлення раніше забороненої теми.

Та повернемося до доповідної записки наркома. Партійне керівництво України, одержавши цей хвилюючий документ, зробило негайні висновки? Адже йшлося про надзвичайні події, свідком яких став член уряду. Ні, записка не викликала занепокоєння, її поклали, як кажуть, під сукно. Така ж доля спіткала і лист рядового колгоспника до Сталіна у квітні 1932 року. В листі говориться: „Шановний тов. Сталін. Чи є закон Радянської влади, щоб селянство сиділо голодне, так, як ми, колгоспники, не маємо в своєму колгоспі навіть фунта хліба. І зараз це не тільки Горби, а треба взяти Глобинський і Семенівський райони, де поголовний голод серед народу. Ми, колгоспники, вирішили спитати – що буде далі? Питаємо: за що ми билися на фронтах, за те, щоб сидіти голодними, щоб бачити, як вмирають діти в корчах голоду?".

А ось лист комсомольця Г. Ткаченка, адресований секретареві ЦК компартії України Станіславові Косіорові: „Ви уявляєте, що зараз діється на батьківщині, Уманщині, Київщині?" – запитує комсомолець і сам відповідає: „Десятки і сотні випадків, коли колгоспники виходять в поле і зникають, а через кілька днів знаходять їх провонявшими, і так їх без жалю, наче це природно, заривають в яму і кінець".

Тим часом С. Косіор доповів Й. Сталіну 8 грудня 1932 року: „Застосування до колгоспів, які не виконують пляну хлібозаготівель, особливо ж до голів, членів правлінь і до рахівників, застосовано у великій кількості – за листопад і п'ять днів грудня заарештовано по лінії ДПУ 1,230 осіб, членів правління, рахівників (голів – 240, членів правлінь – 750, рахівників – 140). Крім того, заарештовано бригадирів – 140, завгоспів-вагарів – 265, інших працівників колгоспів – 195. Репресії щодо комуністів, посібників і покровителів куркульського саботажу. До цього останнім часом виявлено багато серйозних фактів розкладу і зрадництва комуністів, особливо з числа тих, хто безпосередньо працює на селі і в колгоспах. Нині притягнуто до суду 327 комуністів. За розглянутими в жовтні-листопаді справами засуджено дев'ять осіб до вищої міри".

Всупереч міжнародним нормам, які забороняють втручання в діяльність судових органів, Політбюро приймає 5 листопада 1932 року постанову, в якій чорним по білому написано: „Зобов'язати судові органи позачергово розглядати справи по хлібозаготівлях, як правило, виїздними сесіями на місці із застосуванням суворих репресій, забезпечуючи диференційований при цьому підхід до окремих соціяльних груп, застосовуючи особливо суворі закони до спекулянтів, перекупників хліба".

Кати не обмежувалися тим, що забирали останню зернину з хати, та й ще позбавляли людей можливости купувати в крамниці найнеобхідніші товари.

Постанова Раднаркому УРСР та Центрального комітету Комуністичної партії України (більшовиків) від 6 грудня 1932 року: „За явний зрив пляну хлібозаготівель і злісний саботаж, організований куркульськими і контрреволюційними елементами, занести на чорну дошку такі села (далі ідуть назви сіл). Щодо цих сіл провести такі заходи: „Негайно припинити підвіз товарів, повне припинення кооперативної і державної торгівлі на місці і вивіз з відповідних кооперативних і державних крамниць усіх виявлених товарів...".

Варто було зібрати на зерновому полі колосся, що лишилися після жнив, і вирок готовий: 10 років в'язниці, а то й більше, або заслання до Сибіру на каторжні роботи. Дія закону від 7 серпня увійшла в історію України, як період жаху і безмірного насильства над людьми. Їх вина полягала лише в тому, що вони хотіли їсти.

Картину тогочасного життя в Україні відтворює у своїх спогадах вчитель Іван Юрченко з села Карсненське, Брацлавського району, Вінницької области: „В той час у нашому селі душили податками одноосібників, чи як їх звали „підкуркульниками", подвоювали і потроювали „податковий плян до двору". А за невиконання цілі родини оббирали до нитки, забирали все до зернини, витрушували навіть вузлики з квасолею, кукурудзою, кутею, квашанину викидали на шлях. Забирали й одяг, взуття з дітей стягали. Ой, як же упеклися селянам ті „бригади" з міськими партисячниками, політкомісарами та місцевими підлабузниками з комсомольців і „комнезамів". Притягли до ганебної роботи нас, вчителів, змушували школярів по горищах лазити, вишукувати сушню, гриби, мак – і те забирали. Бригади, про які згадувалося, в народі називали справжнім іменем – розбійниками і бандитами. Це від них по селах лунав стогін і голосіння, лилися ріки сліз нещасних матерів. Вони, ті матері-мучениці, старалися рятувати своїх дітей від голоду, сушили цвіт і листя акації, варили спориш, перетирали кукурудзяні качани.

Та хіба ото був порятунок? Почали пухнути діти і дорослі, ховати не було кому, бо люди, які ще трималися, не мали сили робити труни, копати могили, а стягали десятки трупів і закопували їх у рів, засипаючи землею. Вона, та рідна земля, приймала всіх до себе".

Про страшенний злочин червоної більшовицької Москви на українській землі не можна забути. Згадуючи всіх мучеників, треба розповідати всьому світові про те страхіття, що його приховувала нелюдська влада. Рід український пам'ятає невинні жертви.

Анатолій Гороховський,
заслужений працівник культури України,
Чикаґо

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Фестиваль „Українська спадщина“

Учасники конкурсу „Срібний дзвіночок" виконують пісню Лілії Остапенко.

ЙОНКЕРС, Нью-Йорк. – Фестиваль „Українська спадщина“ відбувся 13-15 червня біля Української католицької церкви св. Михаїла. У ньому взяли участь вокальні групи і танцюристи. Був продаж пам'яток, частування українськими стравами.

Самодіяльні співаки юного віку брали участь у конкурсі „Срібний дзвіночок" на найкраще виконання пісень. Їхню майстерність оцінювали Заслужена артистка України Лілія Остапенко – композитор, автор понад 400 пісень, Заслужений артист України Ростислав Василенко – поет, відомий громадський діяч, Василь Гречинський – професійний диригент, багатолітній керівник хору „Думка" в Нью-Йорку, Роман Цимбала – соліст Львівського оперного театру, Славко Галатин – власник музичної студії в Нью-Йорку.

У конкурсі взяли участь Богдан Табака, 14 років, і Калина Лещук, 9 років, з Нью-Джерзі, Христина Шафранська, 12 років, Юлія Ступень, 13 років, Юлія Курилець, 8 років, з Пенсильванії, Христина Махно, 15 років, Наталя Крутовська, 8 років, Зоряна Зарицька, 12 років, Анна Грабовська, 14 років, з Нью-Йорку, Тетяна Чорній, 16 років, з України, Андрея-Франческа Попович, 9 років, з штату Нью-Йорк, Меланія Рутер, 12 років, з Вашінґтону.

Ведучими конкурсного концерту були сестри Надія і Наталя Павлишини. Разом з усіма учасниками вони виконали пісню, спеціяльно написану для конкурсу Л. Остапенко.

Дощовий день на закінчення конкурсу підказав журі рішення визнати переможцями усіх його учасників у двох вікових групах.

Ігор Павлишин

Конвенція ветеранів відбудеться в Нью-Джерзі

Цьогорічна крайова конвенція організації Українських американських ветеранів (УАВ) відбудеться 26-27 вересня в готелі „Holiday Inn Somerset“ в Сомерсеті, Нью-Джерзі, недалеко від Консисторії Української Православної Церкви США у Савт Бавнд-Бруку. Бенкет, присвячений 60-літтю УАВ, запланований на суботу, 27 вересня, в тому самому приміщенні.

Конвенційний комітет у складі трьох станиць УАВ розпочав свою діяльність. Господарями бенкету є 17-та станиця у Пасейку на чолі з командиром Джеймсом Федорком (за інформаціями про бенкет слід звертатися на електронну адресу: fedorko_15003@yahoo.com), 6-та станиця в Нюарку – командир Михайло Федірко, та 30-та у Фріголді, командир Бернард Кравчук.

УАВ заснували у травні 1948 року ветерани українського походження, які служили в американських збройних силах під час Першої та Другої світових воєн. Сучасними членами УАВ є військовослужбовці та ветерани, які служили під час усіх воєн XX і XXI ст. Заохочуємо військовослужбовців та ветеранів Американських збройних сил вступити в УАВ. Адреса: Ukrainian American Veterans, P. O. Box 172, Holmdel, NJ 07733-0172. Електронна пошта: uav.nc@att.net.

УАВ здійснює реєстраційний проєкт для збереження статистики-демографії про українців, які служили або служать в американських збройних силах. Багатьох українців у США раніше не записували як українців, а радше як громадян Росії, Австрії, Польщі та СРСР. Це значно зменшило справжнє число українців-ветеранів США. Проєкт та реєстрація відкриті для усіх американських ветеранів українського походження, а не тільки для членів УАВ.

Ми постійно шукаємо доступу до архівних матеріялів, церковних бюлетенів та різних публікацій для поновлення реєстру. Готується до друку друга брошура з прізвищами ветеранів. Перша брошура була видана у 2004 році і містила 3,115 імен ветеранів.

За анкетою для реєстрації слід звернутися: UAV Registration Project, P. O. Box 172, Holmdel, NJ 07733-0172 або електронною поштою: uav.reg@att.net.

Комітет з спорудження крайового пам'ятника на вшанування пам'яті українців, що служили у Збройних силах США має престижне місце на цвинтарі св. Андрія Первозваного у Савт-Бавнд-Бруку, подароване Українською Православною Церквою в США. Комітет, заснований в 2004 році, очолили Матвій Козяк та о. Франко Історчин. В його складі – 14 осіб, серед яких Митрополит Константин, Архиепископ Антоній з УПЦ в США Митрополит-Архиєпископ Стефан Сорока з Української католицької церкви США, а також генерал Леонід Кондратюк, ряд інших.

За інформацією, включно з пересиланням пожертв, слід писати на адресу: UAV National Monument Committee, P. O. Box 5058, Somerset, NJ 08875-5058 або електронною поштою: uavmon@aol.com.

Анна Кравчук,
крайовий командир УАВ

ПРОГРАМА ФЕСТИВАЛЮ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ НА СОЮЗІВЦІ

ЧЕТВЕР, 10 ЛИПНЯ 2008 р.

Гуцульський вечір, 6 веч.
„Бандурна розмова", Марина Склярова, Тетяна Чорна
Кабаре, 9:30 веч.; Рон Когут та Ігор Бачинський

П'ЯТНИЦЯ, 11 ЛИПНЯ 2008 р.

Показ/продаж українського мистецтва, 12 пол.
„Food Court BBQ", 6 по пол.
Головна їдальня, 8 – 10 ранку, 12 – 2 по пол. та 5 – 8 веч.
Вечірній концерт, 8 – 9:30 веч.
Ведучий – Рон Когут та Ігор Бачинський
Ансамбль Віталія Козловського,
Лілія Остапенко, Інесса Тимочко-Декайло,
„Бандурна розмова", Роман Ланкіюш
Роми Прийми Богачевської „Dance Workshop",
Забава, грає „Ключ", 9:30 веч.

СУБОТА, 12 ЛИПНЯ 2008 р.

Показ і продаж українського мистецтва, 10 ранку
„Food Court BBQ", печення поросята, 12 пол.
Головна їдальня, 8 – 10 ранку; 5 – 8 веч.
„Думка" – концерт, Веселка,12 пол.
Відкриття: 1:30 по пол.
Внесення прапорів – Українсько-Американські Ветерани
Національні гимни: Святослава Качарай – сопрано
Ансамбль Віталія Козловського, Танцювальна група „Вогонь",
Лілія Остапенко, Інесса Тимочко-Декайло, „Бандурна розмова".
Для дітей у Веселці: „Бараболя" – Рон Когут, 4 по пол.
„Чемпіонат вареників", спонзор **АЕРОСВІТ**, 5 по пол.
„Guitar Hero" Конкурс – спонзор **УНС**, 5:45 по пол.

Субота вечір

Головний концерт, 7 веч.
Привіти та вітання визначних гостей.
Ведучі: Рон Когут та Ігор Бачинський
Марина Склярова, Роман Ланкіюш, Інесса Тимочко-Декайло
Лілія Остапенко, „Бандурна Розмова"
Роми Прийми Богачевської „Dance Workshop",
Ансамбль Віталія Козловського, головна програма-спектакль
Забава, грають „Заграва" і „Грім", 9:30 веч.

НЕДІЛЯ, 13 ЛИПНЯ 2008 р.

Показ і продаж українського мистецтва, 10 ранку
„Food Court BBQ", 12 пол.
Головна їдальня, 8 – 10 ранку
Програма, 12 пол.
Танцювальна група „Вогонь" , Марина Склярова, Лілія Остапенко,
„Бандурна Розмова", Інесса Тимочко-Декайло, Роман Ланкіюш

Виступаючі:

Рон Когут та Ігор Бачинський – ведучі, Торонто,
мішаний хор „Думка" з Ню-Йорку, Роми Прийми Богачевської
„Dance Workshop", „Бандурна Розмова" – бандуристи зі Львова,
Марина Склярова – співачка естрадної музики з Києва,
Тетяна Чорна – співачка народної пісні, Інесса Тимочко-Декайло – скрипаль
з України, Лілія Остапенко – співачка естрадної музики з України,
Роман Ланкіюш – ксилофоніст з Тернополя, Ансамбль Віталія Козловського –
визначний співак „рок" музики з Києва.

Визначні шановні гості:

Американський конґресмен – достойний Морис Гинчі,
Надзвичайний і повноважний посол України – достойний д-р Олег Шамшур
Надзвичайний і повноважний посол України до ООН – достойний Юрій Сергеєв
Генеральний консул України в Ню-Йорку – вельмишановний
Микола Кириченко.

Спонзори: АЕРОСВІТ, „САМОПОМІЧ" НЮ-ЙОРК, „MASTERCALL COMMUNICATIONS".

Адміністрація застерігає за собою право на зміни.

Пластове Свято Юрія-2008 відбулося на оселі „Писаний камінь" в Огайо

28-ий курінь ім. княгині Ольги з Клівленду на Святі Юрія.

МІДЛФІЛД, Огайо. – Щороку пластуни відзначають Свято Юрія або Свято Весни на честь св. Юрія Переможця – патрона Пласту.

Цього року свято під час довгого вікенду Дня пам'яті було особливим, бо Крайова Пластова Старшина постановила зібрати разом все юнацтво Америки.

На оселю „Писаний камінь" приїхали курені з Бостону, Бафала, Вашінґтону, Гартфорду, Дітройту, Ню-Йорку, Нюарку, Філядельфії та Чикаґо. З булавою, опікунами та гостями всіх було понад 400 осіб. Смачні обіди і чудесна погода доповнили свято.

Свято провів 20-ий курінь „Лісові мавки" ім. Лесі Українки. Комендантою була Катря Кузьмович. Темою свята була екологія. Гасло свята „Як дбаєш: так маєш!".

Курені змагалися на святі з поведінки, мови, чистоти, організації, стану табору, ватри. Курені наперед приготували фільм про пошану до природи і довкілля.

Теренову гру приготував старшопластунський курінь „Чорноморці". Увечорі всі забавлялися на вечірці.

У неділю вранці о. Касіян з церкви св. Андрія відправив Службу Божу. Всі разом згадали покійного о. Павла Гайду, якого всі любили. Він працював з пластунами на оселі „Писаний камінь". В каплиці висить вирізьблене його погруддя, яке буде нагадувати про о. П. Гайду.

Увечорі була ватра, а у понеділок зранку – закриття. Пластуни говорили один одному: „До побачення на вишколі, на таборі та на Союзівці".

Вікторія Масна

Пластунки Мелася Павлишин (зліва) і Вікторія Масна.

Свято останнього дзвоника

ПАСЕЙК, Ню-Джерзі. – 7 червня в Школі українознавства відбулося свято останнього дзвінка. Для учнів розпочалися літні канікули, а для учнів одинадцятої кляси, яких у цьому році було восьмеро, настав час прощання з рідною школою.

Перед початком свята настоятель церкви св. о. Миколая о. Андрій Дудкевич відправив Службу Божу і благословив учнів і випускників школи, а на святі він виступив з промовою до батьків, гостей та учнів, у якій відзначив велике значення навчання дітей у Школі українознавства для церкви та громади.

Свято розпочалося виконанням Державного гимну України. Потім з промовою виступив директор школи Володимир Кривоніс, який вручив похвальні грамоти відмінникам навчання. Директор також зачитав вітального листа від дочки першого директора школи Люби Чолган-Гірняк.

Учасників свята привітали Марія Бакалець, онуки якої вчаться в школі, наставниця кляси Люба Шкірпан, Леся Іванова – мама учня Олександра Іванова. Зі словами подяки до батьків і вчителів звернулися випускники школи.

Свято закінчилося останнім дзвінком, який дали випускник О. Іванов і першоклясниця Джуліяна Лукашук. Потім був концерт, який підготували учні школи.

Галина Семеняк

Під Патронатом Посольства України,

Українська Народна Фундація запрошує на

ФЕСТИВАЛЬ

УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

на СОЮЗІВЦІ

10 - 13 липня, 2008 р.

п‘ятниця-дорослі $10/молодь нижче 21 р. $5
субота-дорослі $20/молодь нижче 21 р.$10 * неділя-$5
всі дні-дорослі $25/молодь нижче 21 р. $15

спонсори

SELF RELIANCE NEW YORK FEDERAL CREDIT UNION
САМОПОМІЧ - НЬЮ ЙОРК Федеральна Кредитова Кооператива

АероСвіт
УКРАЇНСЬКІ АВІАЛІНІЇ

MasterCall COMMUNICATIONS, Inc.

Soyuzivka Heritage Center * 216 Foordmore Rd Kerhonkson NY 12446 * Tel. (845) 626-5641
vendor information (203) 274-5579 * email–soyuzivka@aol.com * www.soyuzivka.com

Проф. А. Аржаковський...

(Закінчення зі стор. 5)

міжправославний діялог, що має місце між трьома православними юрисдикціями в Україні.

Ми спілкуємося з усіма. Якщо нам вдасться допомогти цим трьом Церквам дійти до порозуміння і єдности, ми докажемо, що є можливим створити Українську Автокефальну Церкву. Це допоможе урегулювати відносини між Московським і Константинопільським патріярхатами. Якщо ми покажемо, що єдність можливо осягнути мирним шляхом, це буде прикладом для всіх, хто прагне до християнської єдности в світі.

УКУ є також важливим у політичній сфері. Він є міжнародним університетом, частиною мережі католицьких університетів Европи і Америки, що плекає обмін думок понад кордонами, отож може сприяти швидшому входженню України в европейську спільноту.

– Як народилася ідея „Соціяльного екуменічного тижня“?

– Її підказало саме життя. Україна мусить мати живі приклади екуменізму в дії. Готуючись до першого „Соціяльного екуменічного тижня“ у Львові, ми заініціювали співпрацю з 40 соціяльними організаціями міста, які займаються різними суспільними проблемами. Йдеться про поєднання екуменічної і соціяльної праці для добра Львова і України в цілому.

Тепер ми плянуємо „Соціяльний екуменічний тиждень“ у Києві. Одним з центральних заходів Тижня буде конференція про український кооперативний рух. Цей рух починається у 1930-их роках, коли Митрополит Андрей Шептицький скликав перший „Соціяльний екуменічний тиждень“ на тему добра, що випливає з патріотизму, супроти деструктивности радикального націоналізму. Український кооперативний рух пропонує християнську суспільну візію як альтернативний до капіталізму і соціялізму шлях. Тому він і в наші часи міг би слугувати довготерміновим моделем розвитку для України.

– Як Ви оцінюєте діяльність Української католицької освітньої фундації?

– Фундація є незамінною опорою для УКУ, збираючи фонди для університету і ознайомлюючи з його діяльність не лише українсько-американську спільноту, а й не українців.Тісно співпрацюючи з громадами і окремими меценатами у США, Фундація збирає фонди на покриття половини річного бюджету університету, що становить близько 2 млн. дол. З кожного доляра, що є пожертвуваний на УКУ, 84 центи йдуть на освітні та добродійні програми. Як наслідок, Фундація зарахована до найефективніших добродійних установ Америки.

* * *

Якщо читачі „Свободи“ хочуть більше довідатися про УКОФ, просимо телефонувати (773) 235-8462 або відвідати веб-сторінку Фундації: http://www.ucef.org.

Адвокат Г. Осціславська призначена до стейтової комісії з питань здоров’я

ТРЕНТОН, Ню-Джерзі. – Адвокат фірми „Fox Rothschild“ Галина Осціславська рішенням губернатора штату Джона Корзайна призначена членом технічної комісії з питань здоров’я.

Галина Осціславська

При цій нагоді Г. Осціславська сказала: „Я готова ділитися моїми знаннями законів у сфері обміну інформацією щодо здоров’я людини, допомагати комісії у застосуванні досвіду, використовуючи медичні комп’ютерні записи і ґарантуючи дотримання стандартів професійної таємниці“.

Спеціяльністю Г. Осціславської є загальні корпораційні закони та закони з піклування про здоров’я. Саме завдяки своїй ефективній праці в цій галузі Г. Осціславська стала широко відомою серед клієнтів корпораційних та реґулюючих систем. Вона провадить електронний щоденник найновіших даних про закони конфіденційности та забезпечення, які ґарантуються законом.

Електронна адреса щоденника: http://hipaahealthlaw.foxrothschild.com

Комісія була зформована у зв’язку з вимогами закону „NJ Health Information Technology Protection Act (NJ_HITP ACT)“, введеного в дію 13 січня. Закон дає право комісії виробити стандарти для електронічного пересилання медичної інформації лікарями, лікарнями, клініками та підприємствами, які потрібні для медичного обслуговування людей.

Стандарти обмінів медичними даними мусять забезпечити повну конфіденційність та значно поліпшити стан медичного обслуговування мешканців штату.

Михайло Шульга

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Липень 2008 р., ч. 95

Чи не мусів би уряд України взяти приклад з Симона Петлюри?

Головний отаман військ Української Народної Республіки Симон Петлюра в своєму листі до генерал-інспектора армії Єрошевича домагався дисципліни, націоналізації військ, пошани до вояків та української мови.

Домагання С. Петлюри, написані майже 90 років тому, є актуальними ще й тепер для уряду України. Старшини української армії в більшості говорять чужою мовою, а не мовою державною. Ось що писав Симон Петлюра до генерала Єрошевича:

„Де послідовність командного складу? Її не бачу. Навпаки, на цій непослідовності виростають небажані явища і невідповідне сучасній обстановоці користування певними формальними правами, які дається статутами вищим начальникам.

Мусите, п. інспекторе, таких явищ надалі не допускати, а тактовно, педагогічно їх полагоджувати та вчити наших старшин-начальників, між якими є люди без адміністративного досвіду, військово-державній педагогіці.

Ставлячи завжди до вищих керівників в армії вимогу націоналізації армії і приведення її під цим оглядом в належний вигляд, я мушу зазначити цілий ряд обурюючих явищ недогляду в цій справі.

Мені відомо, що 1) деякі старшини поза службою вживають московської мови, 2) в родинному житті нашою мовою не користуються, 3) на вечірках, урядженних військовими частинами, голосно цвенькають жінки старшин тією ж московською мовою, ображаючи почуття гідности нашої та справляючи цим пригноблююче враження на козацтво, 4) є такі старшини, що не вважають для себе неможливим голосно заявляти про свої симпатії до Росії і т. д.

Звертаючи на ці неґативні явища Вашу увагу, вимагаю запропонувати вищому командному складу рішучу боротьбу з ними. Неохайність у виконанні цієї вимоги буду гостро надалі розглядати.

Той, хто дозволяє собі заявляти про прихильність до Росії – може вільно від нас відходити: тільки радіти будемо, що позбавляємось чужих і ворожих нашій ідеї елементів. І чим скорше од них увільнимось, тим краще для нас буде. Жалкувати не буду!

Той, хто допускає чужу мову в своєму родинному житті, так само є не зовсім певний для нас і мусить викликати до себе пильну увагу. В кожному разі з цим злом треба боротись: обов'язати їх уникати такої звички і пам'ятати, що в очах вищої військової влади така поведінка буде вважатись неґативною атестацією для них і матиме своє певне значення в справах дальшого проходження служби.

Зокрема, для тих, хто не знає як слід української мови – завести спеціяльні курси навчання мови, яку і без того за три чи чотири роки можна було вже вивчити, чесно ставлячись до цього обов'язку кожного громадянина, а старшини української армії – тим більше!".

Дякуємо!

Від часу появи останнього числа сторінки Фундації прислали пожертви такі особи: по 200 дол. – **Людмила Доброноженко** та **Олексій Шевченко** на розбудову молодіжного центру в Миргороді; по 100 дол. – **Любомира Огаренко** та **Юрій Розгін** на видання книги „Голод 1933 року вустами молодих", яку готує видавництво журналу „Бористен" в Дніпропетровську; 85 дол. – **Петро** і **Оля Матули;** по 50 дол. – **Михайло Семенець** на розбудову молодіжного центру в Миргороді, **Евстахія** та **Дмитро Штогрини** та **Галина Кохановська;** 25 дол. – **Розалія Бойко** на видання книги „Голод 1933 року вустами молодих".

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й просить надалі підтримувати Фундацію, щоб вона могла допомагати видавництвам України у виданні потрібних для національного усвідомлення людей книг, газет та журналів.

З каси Фундації виділено в цьому році 2,000 дол. на встановлення пам'ятника жертвам Голоду 1933 року в Миргороді та 2,900 дол. Видавничому домові „Києво-Могилянська академія" на видання шостого тому книги проф. Юрія Мицика „Голокост України – свідчення тих, хто вижив. 1932-1933".

Презентація книги Семена Підгайного

Цю презентацію організували Фундація ім. Івана Багряного – меценат унікального видання, та Видавничий дім „Києво-Могилянська академія", де воно побачило світ.

Михайло Слабошпицький, котрий разом з директором видавництва Вірою Соловйовою головував на вечорі, сказав: „Українська доля пролягла крізь концтабори ҐУЛаґу, тому „Сибір неісходима" стала українським краєм, а ось яскравих документальних свідчень і сильних художньо-філософських узагальнень бракує. Порівняно мало знаний в Україні Семен Підгайний лишив після себе неоціненні книги „Українська інтеліґенція на Соловках" та „Недостріляні". Для мене глибоко зрозуміло, чому видання цієї книги фінансово підтримала Фундація ім. І. Багряного. І сталося це не тільки тому, що С. Підгайний був одним з соратників І. Багряного (вони обидва стали організаторами Української Революційно-Демократичної Партії). Саме цю Фундацію – з усіх благодійних фундацій діяспори – найвиразніше помітно в Україні. Її тутешня присутність – це видані й передані до бібліотек важливі для національної справи твори".

В обговоренні книги С. Підгайного взяли участь Лесь Танюк, Іван Драч, Богдан Горинь, Володимир Панченко, Євген Пронюк, Євген Сверстюк, Василь Овсієнко. Письменник Олександер Шугай, представник Фундації ім. І. Багряного, доповідно зупинився на програмі видань української книги Фундацією ім. І. Багряного.

Світлана Короненко

Гроші України в 1917-1920 роках

Український технічно-господарський інститут у Мюнхені, Німеччина, видав 1972 року книгу під назвою „Гроші української держави". Авторами цієї праці є проф. Борис Мартос, колишній міністер фінансів Української Народної Республіки, та проф. Яків Зозуля, колишній член Української Центральної Ради.

Ця праця старанно опрацьована та надзвичайно дбайливо видана накладом 2,000 примірників на доброму крейдяному папері, з витиснутими золотими літерами її назви на синій твердій обкладинці.

Книга про гроші української держави в роки Першої світової війни поділена на п'ять частин. У вступному слові проф. Ростислава Єндика подано історію українських грошей від найдавніших часів – від князів Володимира Великого, Ярослава Мудрого та Святополка в Київській Русі аж до найновіших часів.

Другу частину книги становить розділ Б. Мартоса, в якому він докладно розповідає про генезу та розвиток самостійної валюти УНР від проголошення Третього Універсалу Українською Центральною Радою в Києві 1917 року, а пізніше – за гетьмана Павла Скоропадського та за Директорії УНР.

У грудні 1917 року міністер фінансів і промисловости України Михайло Туган-Барановський запропонував випустити українські гроші по 100 карбованців. Український карбованець забезпечувався не запасом золота, якого не було в молодої держави, а державним майном республіки, а саме – надрами, лісами, залізницями, державними прибутками, в тому числі прибутками з монополії цукру та інших монополій.

Б. Мартос, аналізуючи фінансові проблеми українських урядів, указав на низку труднощів друкування грошей, продажу їх за кордоном та заміни грошей, що курсували в той час в Україні, новими, українськими. З приходом до влади Директорії, яку очолював Володимир Винниченко, а пізніше Симон Петлюра, на території УНР встановлено гривню та карбованець єдиними законними грішми, чим усувалося вживання в Україні російських, німецьких, австро-угорських та румунських грошей.

Третя частина книги – стаття проф. Я. Зозулі „Гривня і карбованець в українській грошовій системі". У цій частині передруковані закони про випуск державних кредитових білетів УНР, закон про грошову одиницю, карбування монети та друк державних кредитових білетів, прийнятих Українською Центральною Радою, постанова Ради міністрів про білети Державної скарбниці 1918 року та документ у справі реґулювання державної позики на 50 млн. грн., що її розписав уряд за гетьмана П. Скоропадського.

Четвертою частиною книги є резюме вище згаданих частин книги німецькою та англійською мовами. Найбільш видовищною частиною книги є п'ята частина – альбом українських грошей. В альбомі на 44 сторінках книги репродуковано вісім кольорових і 30 некольорових українських грошових знаків (банкнот) тих років. Кожна кольорова відбитка банкнот дуже добра і майже не відрізняється від кольорів ориґіналів.

Під репродукцією кожної банкноти подано, хто був мистцем-графіком чудово оформлених грошей. А ними були Юрій (Георгій) Нарбут – автор 10, 100, 500 грн., 100 карбованців та 30, 40 та 50 шагів, Іван Мозалевський – автор 1,000 карбованців і 1,000 грн., Василь Кричевський – автор 2 грн., Красовський – автор 25 і 50 карбованців. Окрім вище згаданих художників грошей, ще були Антон Середа, М. Романовський, Григорій Золотов. Найкращі проєкти українських грошей належать мистцеві Ю. Нарбутові.

Під деякими репродукціями грошей подано назви грошей, як їх називав народ. А саме „Горпина", „яєшня", „раки", „лопатки", „птичка", „канарейка", „аероплани", „фейґели", „жидівські гроші" та ін. Сто карбованців мали на зворотному боці написи, окрім українською мовою, також російською, польською та єврейською мовами. І напевно, ця сотка й називалася „жидівськими грішми".

На останніх сторінках книги подано відбитки поштових марок, що були в обігу в Українській державі у 1917-1920 роках. Марки вживалися також замість дрібних металевих монет, яких у той час український уряд не міг вибити.

Олексій Коновал

Дописи і листи до сторінки
Фундації ім. Івана Багряного
просимо посилати на адресу:
Bahriany Foundation, 811 S. Roosevelt Ave., Arlington Heights, IL 60005 USA

Сторінку редагує Олексій Коновал

Першому відділові ООЛ виповнюється 75 років

НЮ-ЙОРК. – Перша світова війна принесла багато страждань лемкам. Були повністю розорені окремі села, багато селян загинуло на війні. Багато українців Лемківщини в пошуках кращої долі вирушили до Америки чи Канади.

3 жовтня 1933 року в Ню-Йорку було засновано Центральний комітет допомоги Лемківщині. В склад його управи увійшли Олекса Роман, Михайло Журат, Теодор Копка, Семен Базар, Михайло Цапік, Михайло Мельник, Стефан Мельник, Іван Мадей, Іван Роман, Іван Чайка, Василь Карбовник, Іван Ринго, Григорій Кен, Теодор Чех, Олекса Борняк, Стефан Цалинський і Теодор Кожанський.

Після дворічної праці комітет скликав перший з’їзд, який ухвалив назву – Організація Оборони Лемківщини (ОЛЛ), а відтак Центральний комітет дістав назву Першого відділу ООЛ в Ню-Йорку. ООЛ розгорнула велику працю, щоб зібрати кошти, які висилались до Львова, на Лемківщину.

Під час Другої світової війни організація припинила свою діяльність. Після війни у 1950-их роках, з прибуттям нової хвилі еміґрації, переважно з німецьких таборів, зародилась думка про відновлення діяльности. Організатором та безпосереднім ініціятором був д-р Юліян Налесник. Весною 1953 року він скликав засідання, на якому було створено ініціятивний комітет з метою скликання зборів для виборів управи. Комітет і управу очолив д-р Ю. Налесник.

На жаль, ООЛ не знаходила в тих роках підтримки серед української громади. Багато були проти окремої організації. Причиною була мала поінформованість щодо проблем, які виникали на лемківських теренах. Час показав, що діяльність ООЛ була необхідна.

1960 року в Першому відділі в Ню-Йорку знайшлись відповідальні, працьовиті особи, які провадили і надалі провадять працю на користь Лемківщини і української спільноти в США. Перший відділ ООЛ від 1959 року очолювали Василь Скомський, Стефан Барна, Михайло Кавчак, Петро Гарайда, Антін Евін, Іван Олексів, Михайло Ковчак, Дмитро Барна, Теодор Малиняк, Іван Завада.

Зібрані на допомогу кошти за 1959-1983 роки склали 28,350 дол., а також 2,150 дол. допомоги у вільному світі на заході включно з США. Надавали допомогу студентам семінарії, Харитативній службі в Мюнхені, на ремонт церков, на видання книжок з історії Лемківщини, художнім і творчим колективам. Тільки за першу половину 1992 року було виділено допомогу на центр культури лемків в Ждині, на будову церкви в Мокрому, на підтримку тижневика „Наше слово“, на ремонт церкви в Гираві, на журнал „Лемківщина“, на організацію „Діти Чорнобиля“, літопис УПА.

Перший відділ в Ню-Йорку бере участь у житті міста, має свого представника в УККА, організовує академії з приводу „Акції Вісла“, брав активну участь у демонстраціях на захист українських політв’язнів. Члени відділу входять до Крайової управи ООЛ. Вони співпрацювали з Українським науковим інститутом при Гарварді з метою написання та видання історичного збірника у двох томах „Лемківщина“, який вийшов у світ у 1988 році. Видатки, які становили майже 40 тис. дол., були повністю покриті відділом.

У серії „Записок Наукового Товариства ім. Шевченка“ відділ покрив половину видатків, які були пов’язані з перевиданням в Україні повісті Марії Остромири „Лемківщина в огні“.

З найважливіших подій діяльности відділу слід згадати бенкет на честь 40-ліття відділу 27 вересня 1975 року в Ню-Йорку, посвячення відділового прапора 19 жовтня 1991 року в церкві св. Юра в Ню-Йорку.

Після розвалу Радянського Союзу до США приїхали на постійне проживання чимало вихідців з лемківських родин. До відділу прийшли Стефан і Марія Пшибили, Василь Кудлик, Ярослав Кушляк, Іван Шегда, Надія Рябокінь і Орест Попелястий. Активну участь в праці відділу беруть Анна і Теодор Павелчаки, подружжя Пшибили, подружжя Волошини, Зенон Войтович, Текля Гнатишин, Михайло Хомик, Ірена Полянська, Адам Хрін, Василь Панчак, Стефан Барна, Іван та Надія Михальцьо, Галина Скомська, Іван Чернявський, Віра Гергель, Анна Філін, Стефан Стефановський.

Тепер у відділі є 25 осіб. Фінансово підтримуємо часопис „Лемківщина“, беремо активну участь у „Лемківських Ватрах“. 18 лютого 2007 року в Ню-Йорку була проведена акція з приводу 60-ліття Акції „Вісла“. Управа відділу ООЛ працює у складі: І. Завада, С. і М. Пшибили, О. Попелястий, А. Павелчак, М. Хомик, Т. Павелчак, В. Панчак.

Орест Попелястий,
Ян Завада

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Конкурс піяністів на честь 120-річчя композитора Василя Барвінського

Люба Жук і Людомир Філоненко

Людомир Філоненко,
завідувач катедри фортепіяна та музикознавства Дрогобицького державного педагогічного університету ім. Івана Франка

ДРОГОБИЧ, Львівська обл. – У квітні відбувся Перший Міжнародний конкурс юних піяністів ім. Василя Барвінського, у якому взяла участь Заслужена артистка України Люба Жук – українська канадська піяністка, музикознавець й педагог, професор Музичної академії в Монреалі. Вона народилась в Любачеві, Польща, з 1949 року живе і працює в Канаді. Професійну освіту отримала в Квебекській консерваторії у клясі фортепіяна відомої піяністки Любки Колесси.

Активно концертує в Торонто, Ню-Йорку, Філядельфії, Парижі, Лондоні, з 1991 року – в Україні. До своїх програм включає твори Йоганна Баха, Людвиґа Бетховена, Роберта Шумана, Йоганеса Брамса, Бели Бартока, Миколи Лисенка, Василя Барвінського та ін. Виступає також у фортепіянному дуеті з своїм братом Іренеєм – Заслуженим артистом України, професором музичного відділу Квінс-університету в Канаді.

Л. Жук розповіла, що її першим вчителем був, власне, не фортепіянний педагог, а математик Юрій Яремкевич, дружина якого була піяністкою, а він вчив її у гімназії. Згодом мама возила її до Перемишля, де її навчала Ірина Негребецька, вчителька філії Вищого музичного інституту ім. М. Лисенка. Потім родина виїхала до Австрії, де Л. Жук вчилася в консерваторії у проф. Гідона Кремера, а в Канаді – в Гельмута Гуне, а згодом – у славетної піяністки і педагога Любови Колесси. Вона зацікавила свою ученицю не тільки фортепіянною музикою, але і в цілому українською музичною культурою.

Останнім часом Л. Жук виступає частіше з своїм братом у фортепіянному дуеті. Основою репертуару є, передусім, клясична музика, твори европейських мистців й українських композиторів для двох фортепіянів. Народний артист України, професор Київської національної музичної академії ім. Петра Чайковського, вихованець музичної школи в Дрогобичі, лавреат Національної премії України ім. Тараса Шевченка 2008 року в галузі музичного мистецтва Генадій Ляшенко написав особисто для них декілька творів. В цьому році вони вперше виконали в Канаді п’єсу „І дзвону дивного звучання, і шелестіння листя на вітру“. Це п’єса, покладена на вірші Богдана-Ігоря Антонича.

Л. та І. Жуки закінчують серію концертів у Канаді, в програмі яких були твори Г. Ляшенка, а також композицію Юрія Фіяли – монреальського композитора українського походження. Також був виконаний дуже цікавий твір Євгена Станковича „Прадавні гірські танці Верховини“, побудований на ритмічному малюнку з особливими короткими мелодійними фраґментами. З інших українських композиторів вони мають в своєму репертуарі п’єси Лесі Дичко (вона для них написала великий твір „Триптих“), Жанни Колодуб, Богдани Фільц, Олександра Красотова, який зараз працює в Китаї і є також дуже цікавим композитором.

Л. Жук сказала про Міжнародний конкурс ім. В. Барвінського у Дрогобичі: „Моє враження від нього є дуже позитивним. Рівень учасників є досить високим, діти солідно підготовлені, мають великий репертуар.

Але моє застереження є таке, що часто трапляються випадки, коли педагоги своїм молодим виконавцям пропонують твори, які є їм не під силу, і не тільки в технічному відношенні, а швидше в інтелектуальному, розумовому. Діти ще молоді на такі поважні композиції. Ясно, що кожен має амбіції виконувати складні твори, але я думаю, що більш педагогічним є те, щоб давати твори до відповідного віку виконавця. А в цілому враження в мене є однозначно позитивним, і я хочу побажати, щоби цей конкурс став традиційно міжнародним“.

Л. Жук готує до друку свою дисертацію „Фортепіянна творчість композиторів українського походження в Канаді і США“, продовжує досліджувати фортепіянну музику і її ролю в еволюції української музичної культури.

Виставка творів Леоніда Козлова

Леонід Козлов. „Балерина“.

ЧИКАҐО. – Український національний музей 11-28 липня проводить виставку скульптури та малюнка Леоніда Козлова, члена Національної спілки художників України, який в 1982 році закінчив Київську художню академію. Він відомий як автор цілого ряду творів, присвячених танцювальному мистецтву.

Скульптурна ґалерія балерин показує, як ґрація танцю оживає у бронзі. Стрункі, вишукані жіночі фігурки своїм внутрішнім динамізмом приваблюють до високого мистецтва скульптури Л. Козлова. Його рисунки, графічні листи підкреслюють непересічний талант автора, який, працюючи над створенням нового образу, виводить глядача за рамки буденності, запрошує у свій духовний світ, що струменить з джерел української землі. На виставці будуть представлені понад 30 творів мистця.

Л. Козлов народився у Києві в 1954 році. Роботи його є в музеях України та у приватних колекціях Німеччини, Великої Британії, США, Швеції, Росії, Франції, Фінляндії. У 1995-2007 роках він мав 10 персональних виставок та брав участь у 12 мистецьких проєктах, включаючи міжнародні виставки у Відні (Австрія), Парижі (Франція), Берліні (Німеччина), Кіото (Японія), Пітсбурґу (США).

Відкриття виставки та зустріч з автором відбудуться 11 липня о 7-ій год. вечора в Українському національному музеї.

Марія Климчак

Леонід Козлов. Скульптура з ґалерії балерин.

У СВІТІ ПОЕЗІЇ

Я – патріот!

Я – патріот! Я донька України!
Співучої і славної, священної землі.
Нас нищили, топтали, але не згноїли,
Народ мій гинув й воскресав в борні!
Я – патріот! Я нації кровинка,
Яку старались стерти вороги.
Я – серця чистого малесенька частинка,
Яку до решти задушити не змогли!
Я – патріот! Я є краплинка роду!
Я – хлібороб, я – колосок зерна.
Я – той талант, що даний для народу:
Я – танець, вишивка і писанка свята.
Я – патріот! Я українське слово!
Я – мудрости його славетні сторінки.
Я – та шляхетна і співуча мова,
Яка лунатиме над світом крізь віки!
Я – патріот! У світі я – Людина!
Я – та покора, гідність і душа,
Яка ніколи і нікого не чорнила,
Я – Україна! Горда і свята.

Леся Паньків,
Лондон, Великобританія

Наша доля

Нас доля дивно так порозкидала:
Де лиш нога вкраїнця не ступала,
Де тільки не лишала слід.
Такий в мого народу світ;
Широкий та великий.
Ми певно є ті „Божі діти“,
Яким судилося так жити:
Народжувати і творити
По усій Матері-Землі,
Всім нам: мені, тобі.
І нашим розумом й руками
Чого не було перед нами!
Увязнення і заслання,
І геноцид і вигнання.
Та там, ступила де нога,
Пшениця в полі поросла.
А біля хат сади і квіти,
Тому і суджено так жити,
Такий вкраїнців родовід:
Збагачувати цілий світ.
Чи розцвіте наш власний край?
Там буде щастя, земний рай,
Багатство на “своїй“ землі,
Повірмо в себе лиш самі!

Віра Крива,
Чикаґо

ПЕРЕЖИТЕ І НЕ ЗАБУТЕ

Це сталося в каторжному таборі Кінґір

Руїни табору Кінґір.

Щоб добувати цінну мідь в безлюдній пустелі Казахстану, криміналісти ГУЛаґу привезли на невільницьку працю до копалень 20,600 молодих людей 11 національностей. Українців серед них було 9,735 осіб. З ініціятиви українських націоналістів Михайла Сороки та Задорожнього, в лютому 1954 року в таборі Кінґіру почала ширитись ідея страйку. Вимоги робітників були скромні: шість днів праці та збільшення харчів. Адміністрація відповідала погрозами.

Підпільний комітет працював справно, навіть „стукачам" не вдалось розкрити його. Таборова підпільна пошта, за яку відповідала Софія Корчинська, інформувала, що страйки поширились на інші табори. Начальство, щоб заспокоїти ворохобників, спровадило сім вагонів „зеків" – кримінальних злодіїв, щоб навели насильством „порядок". „Зеки", щоб залякати страйкуючих, вимололи одному в'язневі очі. Гнів в'язнів вибухнув, коли команда дозволила „зекам" заходити до жіночої зони, що було суворо заборонено. Спонтанна боротьба з „зеками" була такою безпощадною, що втікаючи через мури „зеки" кричали: „Бандерівці – то не люди". Акція закінчилась тим, що „зеків" вивели за межі зони.

Страйк перейшов у відкриту боротьбу 16 травня, коли було безвинно застрелено одного робітника, який за тиждень мав вийти на волю. В'язні кинулась на сторожу, але бій з лопатами проти зброї і лютих псів не тривав довго. Невдовзі в калюжах крові лежали людські тіла. Вістка про це облетіла табір, гнів наростав. Таборяни розбили мур жіночої зони, опанували цілий табір і не вийшли до праці. Марні були залякування і погрози начальства. За ціну хоч і короткотривалої волі люди були готові до найгіршого.

У таборових майстернях інтенсивно готувалися до самооборони – точили ножі, виробляли пальну зброю, списи, сокири.

26 червня, серед ночі, літаки освітили табір, сім важких танків і бульдозерів завалили мури і вступили на площу, за ними йшов полк піхоти. Жінки, взявшись за руки, створили собою „живий мур", щоб загородити танкам дорогу.

Пам'ятник жертвам більшовицького терору в Кінґірі.

Церква в Кінґірі.

Та даремні були їхні сподівання – під гусеницями танків тріщали кості, солдати стріляли в людей, які розбігалися. Повсталі захопили один танк, який застряг у пастці. З веж охорона влучно стріляла до тих, хто мав зброю в руках. Людям не було сховку за мурами, бо танки валили бараки й присипали в'язнів живцем.

Акція приборкання повсталих закінчилася о 8-ій год. ранку. Одних чоловіків вивезли у невідоме, іншим наказали лягти довгим рядом та поіменно вибраним стріляли в голову. Бульдозери поквапно згортали людські тіла в глибокий яр та присипали камінням і піском.

Правдивої відповіді про число жертв до сьогодні немає. У звіті начальства говорилося, що було поранено 40 солдатів і офіцерів, про в'язнів згадки немає. Перше свідчення з'явилось 1989 року – в газеті „Огні Алатау" Руфіна Тамаріна писала, що в перші дні повстання „біля сотні трупів вивезли за зону, кров змили і засипали піском". В часописі „Запорозька Січ" з червня 1997 року говориться, що в акції загинуло 500 невільниць. Ірена Мартимишин з Стрия свідчить, що тільки з її бараку було убито 75 дівчат. Дослідник злочину Іван Карпінський після розмов з свідками сказав, що загиблих було більше, ніж 500 осіб, але тоді ніхто їх не лічив. Він певний, що в архівах є інформації і треба вимагати, щоб влада їх відкрила.

В 1998 році заходами Ради оборони і допомоги Україні УККА та жертводавців з США споруджено на місці поховань в Кінґірі пам'ятник українським жертвам комуністичного терору. Після амнестії уцілілим Кінґірського злочину було дозволено поселитися в селище Санпаєві, де за пожертву одного жертводавця з США збудовано для них у 2007 році церкву.

Але, крім збудованих церков для чотирьох українських громад в Казахстані, є ще 16 українських громад, які чекають допомоги.

РОДУ-УККА звертається до всіх людей доброї волі з проханням допомогти збудувати церкви з недільними школами, що буде найбільшою винагородою колишнім в'язням та їхнім родинам. Чеки можна виписувати для UCCA- RODU і висилати на адресу: 203 Second Ave., New York, NY 10003.

Іван Буртик,
голова РОДУ-УККА

Пам'ять серця кличе в полярну Інту

Особисто я пережив два інфаркти – серцеві удари. Не в останнє чергу через те, що не можу урівноважити в собі любов до далекої Півночі, і до землі своїх предків – України.

В Україну мої батьки, засуджені за членство в ОУН і УПА, повернулися наприкінці 1960-их років. Влада дозволила жити в Смілі, на Черкащині, на Тернопільщину відповідні органи „порадили" не їхати.

Я народився в Інті, по суті, в таборі. З дитинства запам'ятав сувору природу, радість батьків, коли до них в гості приходили численні друзі. Вони вижили, вирвалися з табірних бараків. Тепер могли вільно спілкуватися рідною мовою (звільнених українців в Інті було чи не більше третини від усього населення). Вони відзначали рідні свята, передплачували книги, журнали, газети з України і мали навіть свого греко-католицького священика, який і мене охрестив.

У Смілі всі шкільні твори я писав про Інту. Вона здавалася мені чарівною казкою дитинства. Якось навіть написав: „В дитинстві я любив кидати камінчика в воду, від чого розходилися широкі кола. Ці вправи полюбляв і мій кіт Васько. З ним чудово було змагатися в бігу. Він любив купатися і ніколи не був проти того. щоб я його кинув у воду. Одного разу кота не стало. Мені було близько шести років. Я пішов його шукати. Знайшов далеко в тундрі з перебитою лапкою. Лише тоді я відчув, який він важкий. Я ніс його, а мої ридання летіли попереду мене. Васько лизав мене в обличчя, і від цього я ще більше голосив. Назустріч бігли сполохані батьки".

> ***Місто Інта побудоване в 1940-их роках руками засуджених з України, Латвії, Литви, Білорусі та інших республік. В музеї – шматок сірої мішковини, а на ній – українські слова: „Цей дім будували в'язні-українці: Покотицький Микола, Львівщина, Ошуканець Михайло, Волинь, Черешня Андрій, Рівненщина, Малиновський Михайло, Львівщина, Павлишин Петро, Рівненщина, Леонюк Володимир, Полісся, Самокищук Ярослав, Станіславщина". Записку знайшли під час ремонту одного з будинків міста в 1990 році. Статистика повідомляє: на 30 грудня 1954 року Інта-Лаґ нараховував 11,506 осіб, з них 3,282 – українці.***
>
> **Микола Синюк** *(газета „Волинь")*

Минали роки. Північна Інта поставала переді мною в іншому вимірі. На стіні портрет Тараса Шевченка в рушниках. Мене, малого, ставлять на стілець, і я читаю вірш Т. Шевченка „Мені тринадцятий минало...". У людей на очах сльози. Я не знаю, чому, але і мені чогось сумно. Може, тому, що я не бачив ще ніколи ягняти, не був в українському селі, а лише чув від мами, що там – рай! А може, шкода було хлопчика, у якого нема хати, і навіть ягнятка, якого я уявляв собі м'яким і теплим. Дорослі співають пісню про лани широкополі, про Дніпро і кручі. Це було в березні 1959 року. Нещодавно звільнені українці табірної приполярної Інти святкували 145-річчя від дня народження Т. Шевченка.

Україну я побачив пізніше. Побачив ягнят, погрівся на сонечку. Їв неймовірно смачні вишні, яблука, груші, купався у теплій річці, пив парне молоко, слухав запашну мову і невимовно прекрасні пісні, вдихав п'янкі пахощі квітів і трав. Я зрозумів: Україна – це справді рай!

У кожній хаті був портрет Т. Шевченка, у кожній хаті був „Кобзар", якого моя мама знає напам'ять. Згодом я побував у Каневі, на могилі поета.

У Смілі я пішов до української школи. На мене приходили дивитися, як на якусь мару. Вчителі дивувалися, що батьки віддали мене, народженого в Росії, до української школи. Я не сперечався, бо вже знав, що не все, що думаєш, можна говорити. Йшли роки. Портретів Т. Шевченка у хатах меншало. Менше стало українських шкіл, в місті не чутно української мови.

І я зрозумів, що мушу поїхати в Інту, до тамтешніх українців. Вони за дротами вистраждали єдність з Шевченком, право на свою мову, свої свята і звичаї. За полярним колом вони зберегли Україну. Я хочу написати про них, про своїх батьків, батьків дружини, бо це теж наша історія. Це історія мужніх людей, які не зрадили ні себе, ні Батьківщини в стражданнях на чужині. Я вже зібрав половину потрібних для цього грошей. Можливо, на мене чекає третій серцевий удар, але я поїду...

Олександер Вівчарик,
Сміла

В. Ющенко...

(Закінчення зі стор. 5)

ПЕК отримала схвалення західних урядів та міжнародних організацій. У той час Президент В. Ющенко захищав непрозору компанію-посередника „РосУкр-Енерго", яку прем'єр-міністер Юрій Єхануров допустив до внутрішнього ринку в результаті укладення газової угоди в січні 2006 року.

Уряд Ю. Тимошенко намагався усунути всіх корумпованих посередників. Як зазначає посол К. Сміт, західні уряди підтримували зусилля уряду щодо ліквідації всіх корумпованих посередників у газових відносинах України та Росії: „З того часу, як вона спромоглася перейти до прямих переговорів з Росією, щодо цін на газ, та усунути посередників і шукачів ренти на кшталт „РосУкр-Енерго", Ю. Тимошенко намагається зробити прозорими всі бізнес-відносини в цілому в Паливно-енергетичному комплексі країни, тобто, проводити політику від якої суттєво виграє вся Европа".

Стосовно суперечливої угоди з Венко, укладеної в жовтні 2007 року, яку В. Ющенко підтримав, а уряд зобразив як повторення схеми „РосУкрЕнерго" і намагається скасувати, К. Сміт зазначив: „Очевидним є те, що, незважаючи на деякі суперечливі дії Ю. Тимошенко у справі Венко, вони все ж є ще одним прикладом того, як вона вперто намагається запровадити якомога більшу прозорість у сферу видобування нафти і газу в Україні.

Незважаючи на політичне протистояння, яке розгорнулося навколо цієї справи, політика прем'єр-міністра може виявитися найбільш виправданою з точки зору розв'язання проблеми і гарантією того, що Венко буде серйозним інвестором, а не знаряддям в руках менш прозорих компаній".

К. Сміт також переконаний в тому, що уряд Ю. Тимошенко проводить правильну політику стосовно „Нафтогазу України": „Що стосується управління державними компаніями, то красномовним прикладом є урядова фінансова підтримка „Нафтогазу", який у момент передання влади від Віктора Януковича до Ю. Тимошенко перебував на межі банкрутства та мав величезні борги перед чужоземними позичальниками – борги, які були набуті попередніми урядами і могли бути наслідком використання ресурсів компанії з метою особистого збагачення. Мені здається, що прем'єр-міністер Ю. Тимошенко відреагувала більш оперативно на цей виклик і надала державні гарантії сплати боргів, що в цілому позитивно позначилося на загальному кредитному кліматі країни. Це було одним з ключових рішень, без якого країні могли загрожувати дуже неприємні наслідки".

Повернення Є.Марчука в українську політику свідчить про бажання Президента вдатися до тактики Л. Кучми, щоб усунути уряд Ю. Тимошенко та її особисто як політичного конкурента.

На думку К. Сміта: „Використання ресурсів ПЕК у політичних цілях проти уряду знову дозволить зацікавленим, корумпованим гравцям як всередині країни, так і за її межами, повернути собі втрачений вплив на Україну".

Ю. Тимошенко знову зіштовхнулася не лише з енергетичним тиском Росії, а й зазнала удару в спину, як і вісім років тому, з боку Президента, РНБО та Є. Марчука.

Свідченням підготування чергового рішення про відновлення олігархічної контролі над нафтогазовим комплексом є витік інформації про проєкт рішення РНБУ щодо подрібнення „Нафтогазу" у щотижневику „Дзеркало тижня" з метою його розпродажу льояльним фінансово-промисловим групам. Швидше за все, його загальмували лише з тієї причини, що в парляменті досі немає досить голосів, аби відправити Ю. Тимошенко у відставку.

Повернення політичних методів Л. Кучми та політична реінкарнація Є. Марчука ставить питання про те, як далеко В. Ющенко готовий піти, щоб усунути Ю. Тимошенко, яку він вважає головною перепоною для переобрання на другий термін.

Напівавторитарний режим Л. Кучми, незважаючи на придушення протестів „України без Кучми", короткотермінове ув'язнення Ю. Тимошенко у лютому 2001 року, після сумнозвісного „листа трьох" та її тривале цькування з використанням фальшивих кримінальних справ, врешті-решт програв боротьбу з демократичними силами.

У молодій, проте демократичній Україні спроба Президента В. Ющенка повернутися до методів Л. Кучми ще більше приречена на поразку, ніж за президентства самого Л. Кучми. Як нещодавно слушно зазначив екс-міністер оборони Анатолій Гриценко, використання таких методів вдарить пізніше по самому Президенту.

Вже сьогодні популярність В. Ющенка опустилася до критичних шести відс. – тобто до рівня, який мав Л. Кучма під час своєї другої каденції. Продовження використання методів свого попередника доб'є авторитет В. Ющенка. Понад те, руйнуючи уряд Ю. Тимошенко, В. Ющенко підриває свій курс на евроатлантичну інтеграцію, який може триматися лише на єдності „помаранчевої" коаліції. *(„Українська правда", 24 червня)*

СПОРТ

Україна і Евро-2012

КИЇВ. – У Києві 3 липня відбудеться зустріч Президента України Віктора Ющенко з президентом Союзу европейських футбольних асоціяцій (УЕФА) Мішелем Платіні. Напередодні М. Платіні також відвідає Варшаву. В обох випадках він проведе переговори про стан підготування до Чемпіонату Европи з футболу 2012 року.

За підсумками поїздки президент УЕФА надасть дві доповіді до розгляду на засіданні виконавчого комітету УЕФА у вересні. У січневій доповіді УЕФА була дана незадовільна оцінка проведеним заходам.

Колишній міністер у справах сім’ї молоді та спорту Віктор Корж вважає, що в України не відберуть Евро-2012, як мінімум до осені. Якщо УЕФА усе ж вирішить забрати право на проведення в Україні Евро-2012, то це може стати приводом для відставки зі своєї посади М. Платіні. „В історії чемпіонатів світу і Европи ще не було випадку, щоб у господарів відбирали ці змагання. Це був би скандал і для України з Польщею, і для УЕФА, і особисто для М. Платіні“, – вважає В. Корж.

Експерти УЕФА відзначають проґрес України та Польщі щодо підготування до Чемпіонату европи з футболу 2012 року. Про це йдеться у звітах про стан летовищ, стадіонів, інфраструктури розміщення, транспортування, телекомунікацій, безпеки й порядку, медицини.

Головною проблемою України залишається спорткомплекс „Олімпійський“. Керівництво УЕФА залишається незмінним у своїх вимогах і очікує на остаточне рішення, яке підтвердить спроможність Києва підготувати „Олімпійський“ вчасно, не пізніше, ніж за рік до турніру.

Міністер молоді і спорту Юрій Павленко вважає, що сьогодні немає підстав для того, щоб позбавляти Україну і Польщу права на проведення Евро-2012. Зформовано генеральний плян і виділені кошти українською державою. „Є всі надії на те, що до 2012 року Україна в повній мірі буде відповідати вимогам УЕФА“, – зазначив міністер.

Збірна Еспанії – чемпіон Европи з футболу

ВІДЕНЬ. – 29 червня збірна Еспанії з футболу перемогла у фіналі команду Німеччини з рахунком 1:0 і стала чемпіоном Европи.

Еспанці вдруге у своїй історії виграли трофей, отримавши перемогу на стадіоні „Ернст Хапель“, і не дозволили німцям вчетверте стати чемпіонами континенту. Еспанія вигравала чемпіонат Европи 1964 року.

Нападник збірної Еспанії Фернандо Торес визнаний найкращим гравцем фінальної зустрічі Евро-2008. Саме його удар на 33-ій хвилині гри приніс перемогу еспанцям.

Головний тренер збірної Німеччини з футболу Йоахім Льов назвав перемогу суперника закономірною. „Збірна Еспанії грала дуже добре впродовж всього турніру, її гравці чудово підготовлені технічно. Коли суперник зловив свій ритм, ми не знайшли, чим йому відповісти“, – сказав він.

Відразу після закінчення півфінального змагання чемпіонату Европи, у якому змагалися збірні Росії та Еспанії, національна команда Росії зібралася у віденському готелі на прощальну вечерю.

Президент Російського футбольного союзу Віталій Мутко вручив усім бронзові медалі континентальної першости. Команда Росії після поразки у грі з Еспанією посідала останнє місце в групі, але спромоглася перемогти команду Голяндії і вийшла у півфінал, але у грі з Еспанією знову зазнала розгрому *(УНІАН).*

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СТЕФАН КОТИЙ член 161 Відд. УНС Т-ва св. Василія в Ембрідж, Па. Помер 28 березня на 87-му році життя. Нар. в 1920 р. Членом УНС став в 1939 р. Залишив у глибокому смутку дружину Вероніку, сина Стефана, і дочку Сузан з родинами, 5 внуків, 5 правнуків і брата з родиною. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Петра і Павла.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

ТЕОДОР ЧОПІЙ член 282 Відд. УНС Т-ва Непорочного Зачаття у Вілкс Бері, Па. Помер 10 березня 2008 р. на 91-му році життя. Нар. в 1916 р. у Форд Сити. Членом УНС став в 1934 р. Залишив у глибокому смутку дружину Ольгу, сина Теда з дружиною, дочок Мері з чоловіком, Сюзан з чоловіком, внуків, племінників і племінниць. Похорон відбувся на католицькому цвинтарі св. Марії в Даллас, Па.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

ІВАН БАТИСКО член 277 Відд. УНС Т-ва св. Івана Хрестителя в Гартфорді, Кт. Помер 14 грудня 2007 р. на 36-му році життя. Нар. в 1971 р. в Україні. Членом УНС став в 2000 р. Залишив у глибокому смутку дружину Ірину, батька Ярослава, брата Миколу, сестру Віру і родину в Україні. Похорон відбувся в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

ТЕРЕЗА ВАРГО член 101 Відд. УНС Т-ва Св. Василія. Померла 24 квітня 2008 р. на 54-му році життя. Нар. в 1953 р. Членом УНС стала в 2004 р. Залишила в глибокому смутку 2 синів Яківа і Луку, дочку Кароліну, 4 внуків. Похорон відбувся 29 квітня 2008 р. на Economy Cemetery, Economy Borough, PA.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

ІВАН БАЛАНЧУК член 173 Відд. УНС Т-ва св. Володимира в Вілмінґтон, Дел. Помер 16 травня 2008 р. на 91-му році життя. Нар. в 1916 р. в с. Жизнамир, Бучач, Україна. Членом УНС став в 1972 р. Залишив у глибокому смутку дружину Анну, доньку Надю, приятелів у Вілмінґтоні, дальшу родину в Канаді і Україні. Похорон відбувся 19 травня 2008 р. на катедральному цвинтарі у Вілмінґтоні, Дел.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

ЗМІНА АДРЕСИ

☐ **„Свобода"** ☐ **„The Ukrainian Weekly"**

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище: ....

Адреса: ....

....

Число телефона: ....

Зголошення присилати до: Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
Переведення зміни адреси триває 1-2 тижні.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає.

У десяту річницю відходу у вічність відомого діяча Миколи Лебедя

19 липня 1998 року, у Пітсбурґу, Пенсильванія, після довгої і важкої недуги помер на 88-му році життя відомий український політичний діяч Микола Лебедь. Покійний все своє довге і трудолюбне життя присвятив боротьбі за державну незалежність українського народу.

М. Лебедь народився 1910 року в селі Нові Стрілища, що на Львівщині. З молодих літ вірою і правдою служив своєму народові, українській справі. Був організатором Юнацтва Організації Українських Націоналістів в 1930-1932 роках. Згодом він – один з членів Крайової екзекутиви ОУН, зв'язковий з провідником ОУН за кордоном полковником Євгеном Коновальцем.

В половині липня 1933 року Крайова екзекутива ОУН доручила М. Лебедеві підготування і виконання замахів, зокрема замаху у Варшаві на міністра Броніслава Перацького, погромника українського національного життя. Після вдалого замаху на міністра Б. Пєрацького М. Лебедь негайно виїхав з Варшави до Німеччини. Польська влада попросила німецькі урядові чинники арештувати М. Лебедя, і ґестапо арештувало його, хоча він заявив німецькому консулові, що є політичним утікачем, якого з політичних мотивів переслідує польська поліція.

На так званому Варшавському процесі 13 січня 1936 року М. Лебедя засуджено на кару смерти, з заміною, на підставі амнестії, на довічне тюремне ув'язнення. М. Лебедь відповів на вирок окликом: „Хай живе Україна!".

Під час Другої світової війни М. Лебедь був одним з організаторів похідних груп на Схід. Після арешту німцями провідних членів ОУН в 1941 році очолив ОУН та українську організовану революційну боротьбу українського народу проти німецьких і більшовицьких окупантів, яка переросла у загальнонаціональний виступ Української Повстанської Армії.

У грізний час, коли на українських землях шаліли дві ворожі окупаційні сили, утворилась Українська Головна Визвольна Рада (УГВР), яка керувала визвольною боротьбою українського народу на українських землях.

На Великому зборі УГВР в липні 1944 року М. Лебедя покликано на пост генерального секретаря закордонних справ УГВР і доручено виїхати на Захід з завданням організувати морально-політичну допомогу у визвольній боротьбі в Україні.

В перші роки М. Лебедь перебував у Італії, звідки переїхав до США. Він був одним з засновників об'єднання „Пролог" у Ню-Йорку та його довголітнім головою, автором праці „Українська Повстанська Армія".

М. Лебедь відзначався ініціятивністю, відвагою, рішучістю і активністю. Невтомна енергія, розмах, послідовність, сміливість – це прикмети його провідницької душі. У його душі горіли любов до України і ненависть до її ворогів. Все своє життя він поклав на вівтар України.

Ярослав Колодій,
Філядельфія

Богдан Сторожук був засновником хору „Трембіта" у Дітройті

(10 липня 1921 року – 27 травня 2008 року)

Мені пощастило, що я зустрів Богдана Сторожука, знав його і спілкувався з ним, вчився в нього любити людей, свою рідну землю і нашу Українську державу. Його життя – зразок беззастережного українства і патріотизму.

В своїх статтях і дописах до преси він будив в інших любов до свого краю.

Ще студентом Львівської Політехніки він став членом ОУН, в молодому віці був пластуном. В 1941 році у Львові брав участь в охороні уряду Ярослава Стецька, після проголошення акту про відродження Української держави. Пізніше опинився в таборі для переміщених осіб, отримав диплом інженера в Реґенсбурзі та диплом інженера-механіка в Мюнхені.

Від 1950 року жив у Дітройті, працював в інженерно-конструкторському відділі корпорації „Крайслер", був активним членом Товариства українських інженерів Америки, за що був нагороджений срібною грамотою сеньйора. Організував хор „Трембіта" у складі 120 осіб і віддав йому 35 років праці в ролі незмінного адміністратора.

В травні 1990 року, вийшовши на пенсію, переїхав з дружиною і сином до Сакраменто, де став членом Товариства збереження української спадщини Північної Каліфорнії, працював над випуском журналу „Погляд". Вершиною досягнень в Каліфорнії було створення Української школи, у якій був першим її директором.

Важко знайти слова втіхи для тих, хто знав його.

Вічна пам'ять Богданові Сторожукові!

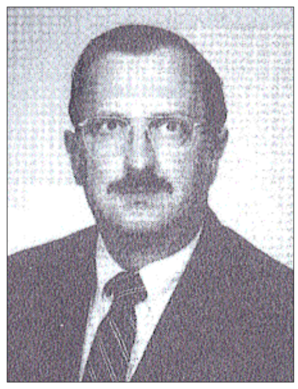
Федір Швець,
Розвіл, Каліфорнія

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

Редакція

З невимовним смутком ділимося болючою вісткою, що 27 квітня 2008 р. після важкої недуги відійшов у вічність наш найдорожчий і незабутній БРАТ та улюблений ВУЙКО

св. п.

д-р ЮРІЙ ПЕТРО СЕНДЕЦЬКИЙ

нар. 3 липня 1941 р. в Бережанах, Україна.

Довголітній працівник як Structural Materials Research Engineer at US Air Force Research Laboratory, Wright – Patterson AFB, Dayton, Ohio.

У глибокому смутку залишилися:

сестра – ОКСАНА СОСЕНКО з чоловіком ЮРІЄМ
сестрінки – ХРИСТЯ ПОРИТКО з чоловіком НЕСТОРОМ
– РОМА ПЕНТЕАДО з чоловіком РЕНАТОМ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 3 травня 2008 р. в церкві св. Андрія в Гемптонбурґу, Н. Й., а опісля на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!

У ВОСЬМУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашої найдорожчої і ніколи незабутньої ДРУЖИНИ, МАМИ і БАБУНІ

св. п.

ЗЕНОВІЇ НИКИФОРУК

з дому РИБЧУК

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ і ПАНАХИДИ

14 ЛИПНЯ 2008 р.

в Римі – в катедрі св. Софії
в Торонто – в катедрі св. Миколая
у Львові – в соборі св. Юрія
– в каплиці УКУ
в Івано-Франківську – в катедральному храмі
в Городенці – в церкві Успення ПБ
– в церкві св. отця Миколая
– в церкві Непорочного Зачаття ПДМ
в Ню-Йорку – в церкві св. Юра в дні 15 липня 2008 р.

За вічний спокій душі покійної Зеновії просить про Ваші молитви

РОДИНА

---

8 червня 2008 р. відійшов у вічність

св. п. СТЕПАН ЖЕНЕЦЬКИЙ

письменник, журналіст і видавець місячника „Голос Лемківщини".

Степан Женецький любив свою родину, а понад усе – рідну Україну, український народ. Завжди читав українські часописи, з яких довідувався про долю України після її визволення з окупації. Радів успіхам, вболівав за невдачі, особливо на сході, де підтримували В. Януковича. Його мучив брак єдности українського народу. Тішився, що маємо журналістів в Україні і за кордоном, які знаменито боронять інтереси України.

„Я тепер не в силі писати, – говорив, – але мої колеги добре виконують свої обов'язки і я цьому радію".

Нижче друкується життєпис, написаний Покійним за життя.

Народився я 28 грудня 1913 року в містечку Великі Мости, район Жовква (раніше) тепер Сокаль, Львівська область. Батьки мої: Іван Женецький і Анна Женецька з дому Цюпа.

Писати почав я рано, ще учащаючи до народної школи. Почав я з віршів, які посилав до дитячого журналу „Дзвіночок", що появлявся у Львові під редакцією поета і прозаїка Юрія Шкрумеляка, який все доражджував мені: „Пишіть, пишіть, бо ви талановито пишете". Друкувався я тоді також у львівських тижневиках „Народна справа" і „Нове село", що його редаґував і видавав здібний журналіст Віктор Воробець. З 1935 року і до початку німецько-польської війни постійно працював у редакції „Нове село". Перші свої вірші і нариси-оповідання підписував я псевдонімом Федин Борозенко. Численні мої статті друкувалися у львівських щоденниках „Новий час" і „Діло", та „Господарсько-кооперативний часопис".

Був мобілізований до польської армії, брав участь у німецько-польській війні, а потрапивши до німецького полону, опинився в Німеччині, де проживав до 1952 року. Після звільнення з полону я залишився в Німеччині і там працював журналістом і письменником. Спершу став на працю в журналі „Вісник", що його видавало Українське Національне Об'єднання в Нюрнберзі, пізніше в часописі „Голос", що появлявся в Берліні під редакцією поета Богдана Кравцева. Після закінчення Другої світової війни став на працю в часописі „Християнський голос", що видавався в Нюрнберзі, редактором якого був Мирон Коновалець, брат Євгена Коновальця. В тому часі друкувалися мої оповідання в журналі „Пробоєм", що його видавав і редаґував Степан Росоха в Празі. Також друкувалися тоді мої статті в тижневому часописі „Краківські вісті", що появлялися в Кракові, Польща.

Прибувши в 1952 році до США і поселившись в місті Йонкерсі, стейт Ню-Йорк, зразу став співробітничати майже у всіх українських часописах і журналах тодішнього вільного світу: у США став писати в щоденниках „Свобода" і „Америка", та тижневиках „Національна трибуна" журналі „Вісник". У Канаді мої писання друкувалися в тижневиках „Мета" (Торонто), „Українські вісті" (Едмонтон), „Гомін України" (Торонто), „Український Фармер" (Торонто), в журналі „Нові дні" (Торонто); в Англії: в тижневику „Українська думка" (Лондон), журналі „Визвольний шлях" (Лондон); у Франції: „Українське слово" (Париж); в Австралії: в обох тижневиках, назви яких уже не пригадую. В 1963 році став редагувати місячний часопис „Лемківські вісті", що його видавала Організація Оборони Лемківщини в Ню-Йорку, США, а від 1968 року видавав і редагував незалежний місячний часопис „Голос Лемківщини" в Ню-Йорку.

Проживаючи в Німеччині, я був членом Спілки Українських Журналістів Німеччини. У США став членом Управи Спілки Українських Журналістів Америки. На конкурсі журналістів, що його провела Спілка Українських Журналістів Америки в 1971 році, я був нагороджений першою премією за найкращу статтю на політичні теми „Границя на Одрі-Ніссі й західні українські землі".

В гумористичних часописах „Лис Микита", що його видавав мистець Едвард Козак в місті Дітройті, США; та в гумористичному журналику „Мітла", що його видавав Юліян Середяк в Буенос-Айресі, Аргентина, часто друкувалися мої гуморески про життя-буття української еміґрації.

За ці гуморески й сатиричні нариси з життя нашої еміґрації, дехто називав мене еміґраційним Вишнею.

На Україні я став відомий, коли в 1999 році у Київському видавництві „Смолоскип" були видані мого авторства дві книжки, одна – оповідання про Лемківщину „Гори мстяться", друга це збірка гуморесок „Еміґрація в поході" (під псевдонімом Степан Вусатий). У будинку Спілки Письменників України в Києві відбулася їх презентація. У жовтні 2002 р. мене прийнято до Національної Спілки Письменників України.

Степан Женецький-Вишня, Вусатий

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська • 973-292-9800 #3040 • adukr@optonline.net*

ОКСАНА ТРИТЯК
Професійний продавець забезпечення УНС
OKSANA TRYTJAK
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
2200 Route 10, P.O. Box 280 Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 (Ext. 3071) • Fax: (973) 292-0900
e-mail: OKSANAUNA@COMCAST.NET

ЕВГЕН ОСЦІСЛАВСЬКИЙ
Професійний продавець забезпечення УНС
EUGENE OSCISLAWSKI
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
5 Stable Lane tel./ fax: (908) 782-5451
Flemington,N.J 08822
Email:eugenemaria@patmedia.net

ХРИСТИНА БРОДИН
Професійний продавець забезпечення УНС
CHRISTINE BRODYN
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
187 Henshaw Ave., Springfield, NJ 07081
Tel.: (973) 376-1347

• ПРАЦЯ •

Потрібна українка до опіки над старшою жінкою з проживанням у Північному Ню-Джерзі.
Тел.: (973) 761-6902
залишити записку.

Будівельна фірма „EMSA Construction" пошукує майстра-тесляра та підмайстрів із досвідом у будівництві (framing) та ставлені гіпсових плит (drywall). Добра платня!
Тел.: (732) 246-8333

Потрібна жінка до праці із замешканням в околиці Бостону, Мас.
Тел: (617) 721-5179 Мона

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!
Ukrainian Free University Foundation, Inc.
P.O. Box 1028, New York, NY 10276

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

Д-р ЛЕСЯ ЗБОРОВСЬКА ГОЛУБ
лікар психолог для дітей, молоді і дорослих
лікування страху і депресії.
51 Upper Montclair Plaza, Suite 29
Upper Montclair, NJ 07043 Tel. (973) 655-9472
Н. Дж. ліцензія SIO03562

ЮРІЙ Б. КОРДУБА
Адвокат
Emphasis on Real Estate, Wills, Trusts and Elder Law
Ward Witty Drive, P.O.Box 249, Montville, NJ 07045
Hours by Appointment! Tel. (973) 335-4555

Apon Video, P.O. Box 3082,
Long Island City, NY 11103
Tel./Fax: (718) 721-5599
DVD VHS CDs CASS, танці, звичаї, серія „My Free Ukraine", Роксоляна, Верьовка, Вірський, Бандуристи, УПА. Помаранчева революція, 16 річниця.

Друкарня
COMPUTOPRINT Corp.
Established 1972
Clifton, New Jersey
виконує друкарські роботи:
- книжки (в твердій і м'якій оправах)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярійні друки
- весільні запрошення (в укр. і анг. мовах)

Ваші замовлення виконуємо сумлінно, скоро і на час та з 30-літнім досвідом!
973-574-8800
Fax: 973-574-8887
e-mail:computopr@aol.com

*Куплю **картини** старих українських мистців до своєї приватної колекції. Оплата за домовленістю.*
Тел.: (312) 330-0956
Михайло

• НА ПРОДАЖ •

Велика (2700 кв. футів) хата у Ґлен Спей, Н.Й. з окремим помешканням, пару хвилин ходу до церкви св. Володимира та оселі „Верховина".
Головна хата: 4 спальні, 3 лазнички та 2 додаткові кімнати у півниці із виходом на подвір'я.
Помешкання: 3 кімнати, лазничка. Окремий вхід, огрівання та електрика. Дерев'яні підлоги скрізь. Площа 1.8 акрів. Лісок позаду.
Ціна: 297.000 дол.
Тел.: (607) 829-8299

ARKA
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відеокасети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

Hair Model -
Earn up to $1,200 per day as a hair model.
Email photo to jenni575@yahoo.com
*Call Jennifer **212-561-1624.***

Реклама – ключ до успішного бізнесу!

